

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 25 ● 23 ноември 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

Зад него е мрежата...

стр. 8-9

ЧЕТИРИ СТРЕЛИ КЪМ ЕДНА ЦЕЛ
ЩЕ УЛУЧИМ ЛИ МЮНХЕНСКИТЕ «МУХИ»?

стр. 10

стр. 6

Двукратният световен вицешампион в прецизната стрелба с пистолет Денчо Денев. Ще прибави ли ветеранът и олимпийски медал към богатата си колекция? ▶

СИМЕОН СИМЕОНОВ

ДЕВЕТ МЕСЕЦА ДО XX ОЛИМПИАДА

Това са броени дни на упорита подготовка, на надежди и трепетно очакване на вълнуващия олимпийски спектакъл!

Нашата малка страна си извоюва заслужен авторитет в световното спортно движение. С приноса си за тържество на олимпийските идеали и с успехите си на международното поле България спечели уважение и признание от световната спортна общественоост. Ярво доказателство за това е предоставянето на нашата страна да организира олимпийския конгрес през 1973г.

Спортният престиж на социалисти-

ческа България е поверен на нашите олимпийци, които след девет месеца ще отстояват честта на родината в най-значимия световен спортен форум. Те трябва да запазят и затвърдят позициите на българския спорт извоювани в Токио и Мексико! За това е необходимо още отсегга пълна мобилизация на силите, патриотично усърдие, трудолюбие и творчески замах на състезатели, треньори и ръководители.

Над 200 български спортисти по 17 вида спорт от всичко 21, включени в олимпийската програма, се готвят за Мюнхен. Над-добрите от тях, тези, които в предстоящите месеци и дни проявяват най-голямо старание, постоянство и умение в подготовката и докажат своята готовност за състезания от световен ранг, ще бъдат удостоени с честта да представляват България на XX олимпийски игри в Мюнхен...

РУСКИ ХАРАКТЕР

Един дълъг низ обаятелни образи е винаги в сърцата ни – образите на съветските специалисти, с които сме работили заедно. И не само заради тяхната ерудиция, богатия опит, знанията, които споделят с нас, ги обичаме. Знания могат да се придобият и от безмълвната книга, могат да се почерпят от реферат, от научен труд, но те никога не ще дойдат при нас заедно с онази топлина, с онези радостни минути на взаимна творческа работа, както това става при съвместната ни дейност със съветските специалисти. Човечни и всеотдайни, те премахват условни прегради на знания, пътища. . . . Нещо повече – умеят със своите думи да разгорят докрай професионалния интерес у събеседника си. . . .

ЗА АТЛЕТИКАТА – С ПОЕЗИЯ. . .

Спомням си последната визита на проф. Н. Озолин в България. Нагхвърлял вече шейсетте години, професорът просто ни учуди със своята работоспособност, със своето желание да се срещне с колкото се може повече хора. Той намери време и сили да даде лични консултации на почти всички наши треньори, които пожелаха среща с него – и това беше извън планираните беседи, лекции, обсъждания на планове.

Една от последните вечери професорът беше оставил за нашия разговор. Аз, като негов асистент, имах твърде много въпроси. Но и други искаха същото. Преди мене го обсадиха доц. А. Коларов и засл. тр. К. Жалов. Времето течеше. . . . Когато дойде и моят ред, очите ми се затваряха за сълзи. Беше 1 часът след полунощ! Предложих да отложим разговора, но професор Озолин настоя „днешната работа да не остава за утре“ – погледът му разбираше деня от изгрев слънце. . . .

Българските специалисти по лека атлетика едва ли ще забравят някога колоритната личност на засл. треньор на СССР, героя от Отечествена война М. Митрополски, създава плеяда съюзни, европейски и световни рекордьори при хвърлянията. Колко често той ни е разказвал за новото в леката атлетика, а ние сме искали да чуем от него и за онези минути на върхов-

Треньорът на Борзов – доц. В. Петровски

но напрежение, когато се е сражавал сам в снежната степ с цяла немска хайка. . . . Защото в него виждахме не само треньора, виждаме човека, руския човек с този пословичен, неповторим руски характер.

Помним и доктора на педагогическите науки В. Филин. Без сами да разбираме как става това, неговите лекции неусетно ни завладяваха. В тях имаше дори и поезия – рецитираше ни Лермонтов, Байрон, и то в оригинал. . . . Физическата култура и спортът в неговата интерпретация съжителствуваха с музиката, литературата, с графиката и скулптурата.

УСПЕХИТЕ МИ СА УСПЕХИ НА МОЯ ТРЕНЬОР

Почти всеки от нашите водещи треньори може да си спомни образа на свой съветски колега, комуто е искал обезпачено да прилича, от когото се е учил, когото е обикнал. И когато си мисля кой от моите познати ми е направил особено силно впечатление, все ми се струва, че би трябвало да поставя над-напред Валентин Василевич Петровски. Напо-

легък се писа госта за него. Името му се свързва обикновено с работата му с най-бързия спринтьор на нашия континент Борзов. Но аз го виждам друг. Виждам го през тъмната на екраните на Великата отечествена война, виждам го като Цветаев – онзи съветски воин, който ни заблуда от екрана. . . . Жестоката война, раните и жертвите са оставили тъжен отпечатък, който все още се долавя в очите му. Той не е словоохотлив. Думите му идват след паузи, но затова пък са ясни и точни. Кандидатът на биологическите науки, а след това и доцент Петровски се заема с треньорска дейност, за да съчетае теорията с практиката. Това се налага от времето; такава съчетание е необходимо за съветския спорт и той, като воин на своя пост, именно и тук отдава своите сили.

Когато Валери Борзов пробяга 100 м за 10 сек., някои чуждестранни журналисти и специалисти бяха толкова изненадани, че поставиха този резултат под съмнение. Същите те стояха след това три пъти прави – в Атина, в София и в Хелзинки, – когато гледаха как се вдига съветският флаг в чест на най-бързия спринтьор в Европа. . . .

Борзов казва: „Успехите ми са успехи на моя треньор“. Нищо не може да замести такава спонтанна и силна дружба, възникнала естествено между треньор и състезател. Когато запутах Борзов доволен ли е от победите си, той каза просто:

– Доволен съм, че защитих авторитета на моя треньор, защитих неговите възгледи върху спринта.

Доверието на Валери към неговия треньор е наистина непокламимо. Той разко се противопоставя на всякакви вмешателства в тяхната съвместна работа. И докато отначало някои гледаха скептично на такава „обособяване“, днес за всички е ясно, че когато треньор и спортист са свързани неразривно в един творчески колектив и добрите резултати потвърждават ефективността на тази връзка, трябва да им се гласува пълно доверие.

СВЕТЛО КАЧЕСТВО НА РУСКИЯ ХАРАКТЕР

Крачим по булеварда с Валентин Петровски, припомням си моите проблеми, моите състезатели, иска ми се да съм по-дъл-

Л. Шербаков по време на нировка у нас

го време с този човек, който показва как трябва да решават проблемите – решено, смело, с един замах. . . .

– Кога ще ни гостуват България?

– Ще дойда с удоволствие нага щом условията позволят това.

Мисля си колко бихме си дали от това, какъв тласък би да за нашите спринтьори и визита. . . .

Спрях се малко повече Петровски, защото той е най-близко до моята работа, колко много още съветски треньори, били у нас или помогнали със своите научни трудове, за да бъдат споменати к носители на това светло качество на руския характер – ин националната дружба, чувство за братство с нашия българския народ! И О. Грука, и Л. Шербаков, и А. Шехте покойният Л. Сулиев, и още много други. Колко често вече се щаме с тях, срещаме се, разговаряме и знаем, че отново ни чакат, топли дружески срещи!

Михаил БЪЧВАЛ заслужил майстор на спорта, дигат на педагогическите науки

Рекордьор в миналото, сега професор – Н. Озолин

ТОВА СЕ СЛУЧИ

Не знам какви чувства изпитват сега нашите олимпийци, на които се поверява спортната чест на отечеството ни. Нарядно и те са горди, навярно и техните амбиции се смесват с малко страх пред големата отговорност. Искам да разкажа какво ни вълнуваше нас, българските баскетболисти, преди 15 години.

Решението на Българския олимпийски комитет да бъдем сред олимпийското семейство не бе окончателно. Но това не ни пречеше да бъдем „луци“ от щастие и тази „луца“ енергия да превръщаме ежедневно в потенциална баскет-

С «ТИХ БЯЛ ДУНАВ»

потта, „хвърлена“ на игрището. Живеехме заедно с всички олимпийци в бараките (според сегашните представи) на Дианабад. Два пъти на ден газехме ноемврийската кал наоколо, за да отидем до залата на стадион „В. Левски“, където тренирахме. Не разчитахме на малкото рейсче, защото желещите да тренират бяха много. Така, макар все още в проектоспийска, ние се готвехме, сякаш паспортите бяха в джобовете ни. Дни преди отлитането на групата дочухме, че сме били „отрязани“. Бе 22.30 ч. Избрахме една тръчленна „делегация“, която веднага да направи аргументирани възражения при председателя на БОК генерал Владимир Стойчев. Този голям спортист и обаятелен човек ни изслуша най-внимателно. Очаквахме с нескрито външение неговото „вето“. Представете си как се стъписвахме, когато той възкликна: „Как може! Как може в 11 часа вечерта един спортист да не е в леглото си! Бегом марш!“ А след това вече бяхме сред 50-те български спортисти, поели дългия път към Австралия.

Малко знаехме за тази страна, някои дори бъркаха, че Мелбърн, а не Камбера е столицата на тази държава континент. Знаехме, че още по-малко са чували за нас, за България. За нашата родина трябваше да разкажем ние, българските олимпийци. Затова бяхме горди.

Пътуването до Мелбърн ще запомня за цял живот. Изживяхме ужаса на една страховтна буря над океана. Поради нередовност в медицинските ни документи принудително ни карантинираха в Пакистан. Два дена стояхме на летището в Карачи. За да не пропуснем това ценно време, тренирахме на поляната. Противници ни бяха. . . . футболистите.

В Мелбърн ни посрещнаха гостоприемно. Със запалването на олимпийския огън пламна и нашето неописваемо желание за

Корея – можеха да продължат пътя си към медалите. Страхувахме се от пъргавите майванци. Неочакваният удар обаче дойде от уругвайците. Загубихме в първия мач с тях. Не защото бяхме по-слаби, а защото предварителното спортно разузнаване ни заблуди. Оттам натамък платихме прескъп данък за това поражение. Класирахме се за финалите. Но като втори в групата попаднахме в „съседство“ с отборите на САЩ, СССР и Бразилия. Излишно е да подчертавам тяхната класа. Силни и опитни не ни достигнаха да победим олимпийските шампиони – американските баскетболисти. На прага бяхме да извършим подвиг в мача със съветските спортисти, но и тук ни попречи младостта. Затова пък бяхме автори на сензация с победата си над шумно рекламираните бразилци. Така в олимпийския баскетболен елит се наредахме на пето място. Отчитахме се като „връх“ това постижение. Може би бе така. Незадоволеността останахме обаче ние, единадесетте баскетболисти и нашият

треньор Людмила Катерински. И тогава когато на тържественото закриване баскетболния турнир най-добрите за местата си на почетната стълбичка много от нас, макар вече истински мъ плачеха като деца. Защото спортът нас бе чест, дълъг и вечна амбиция, бдещи сили и непобедим. Заслужава да бъдем на мястото на уругвайците, нелни ни бронзовите медали. Успокоява ни, че това ще ни послужи като урок. нас обаче всяка битка, въпреки и спорт имаше стойността на истинско сражение. Никой от нас не се задоволяваш проберката на „перспективните възможности“. Затова за всеки мач тръгва: като „на бой“ – с „Тих бял Дунав“ тази песен искахме винаги да звучи бои като от уста на мъже. А тези мъ бяха Константин Тотев (завърши архитектура и ВИФ), Любомир Пана (ВМИ и ВИФ), Георги Панов (ВИИ ВИФ), Никола Илов (индустриална химия и ВМИ), Владимир Славов (ВИФ, председател на столичния „Локомотив“), Виктор Радев (ВЛТИ), Васил Манчев (филология), Илия Мирчев, Георги Кыр Атанас Пейчински и Цвятко Барчов (ВИИ и ВИФ).

Цвятко БАРЧОВ, заслужил майстор на спорта

На снимката: Българските баскетболисти в Мелбърн през ноември 1956 г.

СТАРТ

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

СОФИЯ

Пощенски кутия 797

Илюстриран спортен седмичник

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ [зам. главен редактор], Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕПИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ [отговорен секретар], Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

20124

КАКВО НОВО, «СПОРТПРОМ»? ?

Превръщането на масовата физкултура в неразделна част от битата на младежта и трудещите се, масовизирането на спортовете и повишаването на майсторството на българските спортисти – изпълнението на тези големи и отговорни задачи, поставени от партията пред нашето физкультурно движение, е в тясна връзка и с продукцията на предприемачите, които работят за нуждите на физическата култура и спорта, с материалната въоръженост както на масовия, така и на олимпийския спорт. Защото материалната база – тази необходима основа, на която се градат всички по-нататъшни успехи – включва в себе си не само изграждането на стадиони, писти, зали, басейни и спортни площадки, но и оборудването им със съответните уреди и съоръжения, без които практикуването на спортовете е направо невъзможно. А те трябва да са достатъчно на брой и от достатъчно добро качество – две абсолютни изисквания към спортната промишленост, на които, честно казано, тя все още не е в състояние да отговори. И на които трябва (и е длъжна) да отговори в най-близко бъдеще...

Затова въпросът „Какво ново, „Спортпром“?, отправен към нашето най-голямо специализирано предприятие за производство на спортни уреди, съоръжения и екипировка, е въпрос на всички, които искат да спортуват, да повишават постиженията си. Въпрос на цялата наша общественост.

1. Готова е вата партиски. Д. Йонков, Р. Георгиев и монтажират и поставят за пара.

2. Част артикулите обемистата и изработвена лта на „Спортпром“.

3. Ходила на новия мо скиорски обув имат много п димства прег сегашните. Зава и модели те Ив. Колел В. Стефанов- глежат доб ни.

ДОСТА УСИЛИЯ... С МИНИМАЛЕН ЕФЕКТ

Неудовлетворението от асортимента, количеството и качеството на произвежданите стоки от „Спортпром“ е предизвикано от засиленото потребителско търсене (радостен факт за повишения интерес към заниманията с физкултура), от нарасналите претенции към качеството, продуцирани от стремежа за равнище по световните стандарти. И от обективната истина, че предприятието (засега поне) не е в състояние да задоволи изискванията. Защо? При запознаването с цеховете, в разговорите с ръководителите, инженерите и работниците на „Спортпром“ проблеми изникват на всяка крачка.

И не че не се виждат и знаят, не че не се вземат мерки. Но... В момента се произвеждат „само“ ... 800 артикула (някои от тях се правят по поръчка в „тираж“ 2-3 бройки) и това не може да не се отрази отрицателно върху качеството на продукцията, да не затормозява работата. А изходът от това положение е в намаляването на „номерата“ в производствената листа, в специализирането към най-необходимите уреди и съоръжения. Нима трябва „Спортпром“ да прави изключение от общата тенденция към концентрация и специализация на производството? Но тъй като тук се стига и до първопричината: непрекъснатата „лашкане“ на предприятието от ведомство към ведомство, за да се стигне до просто смешното положение за последните две години то четири пъти да сменя „настойни-

ците“ си. Отскоро пак има нов адрес – ДСО „Младост“ към Комитета за младежта и спорта – и тъй като е свързана надеждата, че най-после е намерена истинската „майка“.

Големи (и често непреодолими) са и трудностите по доставянето на суровини и материали (ако те са български) и с техния внос (ако са с чужда марка). Пресен е спорът с ДИП „Буря“ в Габрово по доставката на ватирано трико, с „Химимпорт“ и „Индустримпорт“ – за вноса на някои бои, винтове и кантове и т. н. На всичко отгоре нерядко материалите идват в далече по малки от нужните и заявени количества. Поради недостиг на суровини цех „Металообработка“ например е изпълнил плана си едва 50 на сто! В предприятието е усвоено и производството на металчески ски – артикул с големи перспективи. И тук обаче спънките са много сериозни: металът е вносен и рядко се доставя в нужните количества, липсва и съответното оборудване. Друг пример за нуждата от ново оборудване е цехът за обувки, където внедряването на нова машина за шприцване и вулканизация на футболни и тренировъчни обувки не само ще увеличи количеството, но и значително ще подобри качеството им.

Общо е мнението, че напоследък качеството на нашите ски се подобрява. Това идва главно от усърдието на работниците в цеха, защото извънредно лошите трудови условия в старите, тесни и нехигиенични помеще-

ния не позволяват създаването на нова, прогресивна организация на труда. От няколко години се проектира преустройството на цеха, определена е и площадката в границите на предприятието, ала съвсем неоснователно този въпрос се протака. Даже съществува „запахата“ производството на ски да се премести в друг град. За редицата минути на това евентуално „разрешение“ може много да се говори, особено като се има предвид, че в „Спортпром“ израснаха и работят опитни и квалифицирани специалисти. При сегашните условия не може да се увеличат (и подобри) и производството на топки. Тук работата е предимно ръчна (а машинното шиене на правия шев е напълно възможно), материалите също са недостатъчни. Спортпромици не се пририяват, търсят макар и временен изход и с прехвърлянето на направата на шейни в друго предприятие ще увеличат производството на ски с 5-6 хиляди чифта. Без все пак да достигнат определената в плана им бройка от 26 398 ски...

„Спортпром“ очаква много от създадената към обединението база за техническо развитие, която дава възможност там да се разрабатват и експериментират новите изделия и едва след като вече са дали добри резултати, да се внедрят в производството. А при съобразяването с все по-големите нужди от повече уреди и съоръжения над два пъти пораста и необходимостта от дървесни и метални материали. Което

тък е тясно свързано с изискванията към възможностите на предприятията, доставчици на суровини.

И така – трудности, пречки и доста усилия, но с минимален ефект. А проблемите на „Спортпром“ не са негова частна работа, защото решаването им интересува живо нашата общественост, ще бъде от полза на целия български спорт. В радужния прием, който намира продукцията на предприятието и в чужбина (топки се изнасят в ГФР, Англия, Швеция и Норвегия, раници – в СССР и Канада, ролкови кънки – в Югославия, в ласкави-

те отзиви за нашите гимнастически уреди, за дисковете, палките и раниците само прозират истинските възможности на лектиба и свързаните с тях дейци, че в близко бъдеще ще чезнат досегашните пречки и желанието да се занимават с култура, а елитните ни спортисти ще предпочитат изделия на „Спортпром“ даже пред ремираните „Агудас“ и „Пума“.

Страницата бе изготвена от Павел БЕБЕВ. Снимки: Христо ЙОЦЕВ.

НАДЕЖДИ ЗА ПО-ДОБРО БЪДЕЩЕ

За бъдещото производство, за перспективите пред „Спортпром“ разказва директорът му инж. Христо АТАНАСОВ:

– Мястото и ролята на нашето предприятие в развитието на физкултурата и спорта определят и увеличаването от година на година на продукцията с марка „Спортпром“. Докато през 1965 г. нейният обем бе 6 673 000 лв., през 1970 г. той достигна 15 800 000 лв. За същия период производителността на труда нарасна с 62 на сто. Предвиждаме общата промишлена продукция през 1975 г. в сравнение с миналата година да се увеличи с 32,3 на сто, а производителността на труда – с 10,6 на сто. Най-значително ще нарасне производството на ски, които в момента са извънредно дефицитни. През 1975 г. ще даваме около 5000 детски, 17 000 пионерски и 22 000 чифта мъжки ски повече от сега. Ще се повиши и производството на дискове, гимнастически коне и кози, усуредки, маси и халки за тенис, летви за висок и обчарски скок, гимнастически обръчи, стикове за хокей, водни ски и др. Осезателно това ще се почувствува обаче след 3-4 години, тъй като пускането в действие на новия цех за ски и други артикули от дърво се предвижда да стане през 1973 г. и да заработи с пълен капацитет към 1974-75 г. Тези две предприятия ми

ще се увеличи над 3 пъти и не само ще задоволява нуждите на нашия пазар, но и една част ще се изнася в чужбина. Институтът по пластмаси разработи българска пластмаса за ски, с която ние вече работим.

През петилетката общото производство на обувки ще се увеличи само с 10 000 чифта, но затова пък значително ще нарасне броят на футболните и скиорските обувки, ще се подобри и качеството им. На базата на специализацията в „Спортпром“ ще останат само скиорските, за фигурно пързаяне и туристическите обувки, а шпайковите, футболните и обувките за бокс и борба ще произвежда фабрика „Стадион“ в Габрово.

нашето бъдещо производство и поради широкия интерес към него предполагам, че няма да навяват скука. Андузите (все още дефицитни) от 180 000 сега ще достигнат 250 000 през идущата и 500 000 – през 1975 г., вместо 140 000 топки през 1975 г. ще правим 250 000, още догодина ще произведем 3000 палатки, а в края на петилетката ще можем да даваме ежегодно по 5000 диска, 6000 хокейни стика, 600 висилки, 1000 водни ски, 60 000 ролкови кънки. В началото на следващата година ще пуснем и редица нови произведения и модели: рибарско столче, металчески и мини-ски, хандбални топки, тренировъчни гюле с железни тапи, напълно автоматизирани ски-оков, лост за домашна гимнастика, нови видове ролетки и кънки.

ИМАТ ДУМАТА КЛИЕНТИТЕ

Геновева Маркова, управителка на магазина за спортни стоки на бул. „Витоша“, 13 в София: „Ние продаваме изключително стоки произведени в „Спортпром“, и винаги имаме много клиенти. Много често обаче предприятието не изпълнява направените от нас /и съобразени с желанията на гражданите/ заявки. От твърде търсените поради сезона артикули можем да предложим само лекти и клинове единствено в големи номера. Не са достатъчни скиите, палатките... Топките не винаги са качествени /добре че при рекламация „Спортпром“ винаги отстранява дефектите/. Особено важно е предприятието да доставя сезонните стоки, когато им е времето.“

Богдан Стоянов, инспектор в ЦСКА „Септемврийско знаме“: „Ние имаме договорни взаимоотношения с предприятието за експериментирание на произведените /„Спортпром“ уреди и съоръжения/. Нашите пионерски и юношески отбори се състезават с техните ски от фибрестъкло. За тренировъки използваме и други видове ски, изработвани в предприятието. Напоследък те са подобрени значително. Ползуваме и скиорските обувки на „Спортпром“, но тяхното качество трябва да се подобри, да станат и по-леки. Нашите гимнастически салони са обзаведени с уредите на „Спортпром“, които са на много добро равнище. От футболните топки и от обувките обаче не сме доволни.“

До заслужили майстор на спорта **МАРИЯ ГИГОВА** - двукратна абсолютна световна шампионка по художествена гимнастика
 хотел „Хавана либре“

ХАВАНА, КУБА

Другарко Гигова,
 Най-сърдечно Ви поздравявам със извоюването на звание „Абсолютна световна шампионка по художествена гимнастика“ за 1971 година.
 Ние се гордеем с постигнатата победа - награда за Вашето огромно трудолюбие, талант и боеви дух, на Вашата любов към спорта.
 Постигнатото от Вас изключително спортно майсторство, така блестящо показано на световното първенство, е още една ярка изјава на характерните за българката и комунистката упоритост и воля за победа, висок социалистически морал и любов към Родината.
 На Вас, Вашите съотборнички, треньорки и ръководители пожелавам крeпко здраве и нови успехи за прослава на сръпното ни Отечество - Народна република България!

ТОДОР ЖИВКОВ

15 ноември 1971 г.
 София

До заслужилите майсторки на спорта **Румяна Стефанова, Вера Марина-Ба** и майсторките на спорта **Снежана Дечева, Деспа Каталиева, Ася Кършева** и **Канка Благоева** - световни шампионки на ансамблово съчетание

ХАВАНА, КУБА

Приемете най-сърдечни поздравии по случай извоюването от вас първо място на ансамблово съчетание на световното първенство за 1971 година.
 Това звание е заслужена награда за многогодишния ви упорит труд и голямата ви любов към спорта, на проявените високи морално-волеви качества за достойно представяне на нашата социалистическа Родина.
 Пожелавам на вас и вашите треньори и ръководители от все сърце крeпко здраве и все така да бъдете бодрни, волеви и устремени за преуспяване на родния спорт.

ТОДОР ЖИВКОВ

16 ноември 1971 г.
 София

V CAMPEONATO MUNDIAL DE GIMNASIA MODERNA

Абсолютната световна шампионка **Мария Гигова**, асистирана от **Елена Карпухина** (вляво) и **Алфия Назмутдинова**

Нашите ансамблистки в зала „Суидаг депортива“ по време на голямата борба...

ПОБЕДИТЕЛКИ ОЩЕ ПРЕДИ СЪСТЕЗАНИЕТО...

4 златни медала - три на **Мария Гигова**, един за ансамбловото, - два сребърни и два бронзови, поделени между **Красимира Филипова** и **Нешка Робева** - с тази радост живеем от няколко дни...

Отначало много се ядосвахме, че вестите от Хавана идват така бавно. После видяхме, че и това, което идваше късно, е пълно с противоречия и неточности. Никои не споменаваха **Зо Сун Док** и изведнъж научихме, че е световна шампионка на въже. Сочеха чехословакките на четвърто място след квалификацията, а се оказа, че това не е вярно. След едно съвсем неочаквано фиаско са отишли чак на седмо място. Нашите ансамблистки са спечелили не с една, а с две десети световната титла... И така вместо информация в тези дни до голяма степен имахме дезинформация. Все пак, още преди да казие самолетът на аерогара „София“, вече имахме всички цифри, които ни доказваха, че отново сме първи в света. Безспорно първи! Сега вече цифрите не ни интересуват. Искахме да чуем всичко. Бяхме жадни за всяка подробност. Питаме: Топло ли ви беше? Трудно ли ви беше? Страшно ли ви беше? На какво най-много се радвахте? От какво най-много се плашихте? Как ви посрещнаха? Каква е кубинската публика? Как изглеждаше залата? Как изглеждаха състезателките от другите отбори? Има ли нещо ново, което да ви е изненадало много? Сега вече искаме да знаем детайлите. Искахме да усетим Хавана. Да почувстваме от атмосферата на „Суидаг депортива“. Да се върнем с няколко дни назад и да бъдем отново с тях, когато са се борили и побеждавали...

Така научихме, че в Хавана, още преди да започне състезанието, българките са победили. В Копенхаген бяхме силни. В Копенхаген нашите момичета показаха най-добра подготовка, най-смелите, най-оригиналните съчетания. Нашите треньорки наложиха нов, непознат стил. И там си позволяваха да оцветяват неизвестните българки. Във Варна бяхме силни и у дома си и затова порасналото самочувствие никога не изненадваше. В Хавана българките са стъпвали като победителки още на тренировките и когато е трябвало вече да стъпят на подиума, още преди първия сигнал на корепетиторите се е знаело, че ще бъдат шампионки.
 Научихме, че преди състезанието във вечерите, които са събирали всички участнички, на-

шите момичета са пеели и танцували и от тук са грабнали сърцата на кубинците. Питаме: защо ви ли беше страшно? Казвахме ни страшно ни беше!

Страшно им е било, разбира се. Предстоя им е най-тежката борба, когато е трябвало доказват, че световните шампионки са светни шампионки. Но са знаели, че това не бива да бъде. Защото при толкова силни спърички при толкова добре подготвени състезатели каквито са били светските гимнастички, не е било, че борбата ще бъде преди всичко психическа. Борба на дух. Победа на по-смелата, уверения, по-устойчивата.

Кубинците питали водача на българския отбор **Тодор Тонев** художествената гимнастика национален спорт на българките ли е? Вроде ли е у българката това чувство за ритъм, то изящество, този стремеж към съвършенство! И той отговарял, че да, такива са българките като тези момичета, които виждат там.

Какви са българките? Едно талантливо и амбициозно поколение от треньорки, едно талантливо и амбициозно поколение от състезателки. Показа на света как изглежда българката. И една зала в различни краища на света се е изпъвала на крака не само когато се свири българският химн и се издига българският флаг на високо на пилона; изправила се е на крака и спътно по време на изграта и така да докача финала, когато последните акорди от пианото гървят в нескончаеми овации.

Казали ни, че в „Суидаг депортива“ се чуло мощно „Хайде, нашите!“ 2000 българци погледели това познато топло „Хайде, нашите“ и сляха други са опитвали да го научат и кажи правилно. След това някои от тези българки бавно да кажат на момичетата колко добре е отишли на работа и да чуеш от всички стра с уважение „българии“ след всеки победен ден спортната зала...

Разказваха момичетата и водачите, и треньорите много неща и ние не можехме да се излушаме на толкова много и добри новини. И пак това, което най-много ни развълнува и радва, е, че български спортистки са отишли къде със самочувствието на победители, пре да победят. Че могат да стъпват гордо, уверено...

Маргарита РАНГЕЛО

КОМЕНТИРА ЛИЛЯНА ВАСИЛЕВА

Помолихме заслужилия съдия **Лиляна Василева**, отговорен секретар на БФХГ, да ни разкаже как е изглеждало състезанието от съдийския пулт:

- Това, което най-много затрудни съдийството този път, беше, че в Хавана гоидоха само пет съдийки, утвърдени от Международната федерация по гимнастика като международни съдии - **Хаджийска (НРБ)**, **Вавич (СССР)**, **Петрова (ЧССР)**, **Дунке (ГФР)** и **Василева (НРБ)**. Имаше и други, които могат да съдят на турнири и носят това звание, без да са получили удостоверение на ФИГ. При това положение не можеха и да не се допуснат грешки. Смятам, че съдийски комбинации не е имало. Може да се говори по-скоро за недостатъчна подготовка. На тонка например съдийствуваша четири от тези пет съдийки - **Вавич**, **Петрова**, **Дунке** и **Василева**, а на въже - нито една. В тази бригада имаше представителки на Куба, КНДР, Румъния и Япония - все страни, които още нямат достатъчно опит в художествената гимнастика, които недостатъчно са гледали и съдили на големи състезания.

Не можахме да разберем какви са им критериите за композиция и изпълнение и бяхме крайно изненадани от оценките, които получиха **Филипова** и **Робева**. В другата бригада, на лента, имаше три от признатите съдийки - **Вавич**, **Дунке** и **Петрова** - и една представителка на КНДР. Тук се даде голям пресвек на авторството.

Все пак трябва да кажем, че това беше много силно, изключително силно състезание и това, което взеха българските състезателки, бе постигнато с голяма борба, с пълна мобилиза-

Едно предложение ЗАЩО ДА НЕ ГИ ВИДИМ И НИЕ?

В редакцията се получи писмо от нашата читателка **Р. Ганчева**, в което между другото се казва:

„Радвахме се много на успеха на нашите състезателки по художествена гимнастика. И много бихме искали да ги видим и ние и да им кажем нашето българско „Браво“. Предлагам да се организира един спектакъл пред възможно най-широк кръг зрители и този спектакъл да се предава по телевизията.“

Сърдечно посрещане на шампионките начело с **Мария Гигова** на аерогара **София**

ЕХОТО ЗА НАС.

Световното първенство по художествена гимнастика в Хавана бе следено с интерес не само от състезателките и треньорките, бе съдено не само от съдийците. Почти всеки ден в залата 15 хиляди зрители сляха голямата борба. Когато стихнаха последните акорди, когато замря и последното движение, мнозина скрияха възторга си от прелестната демонстрация на красивия спорт. За наша радост в победите са причината за оценките бе високото майсторство българките.

БОБИ САЛАМАНКА, коментатор на кубински телевизия: „Това не е просто запознание с вашите гимнастички. Помня първото им гостуване в Куба. Тогава ми се струваше, че следва рево. Сега по стъпваха силата на вашите спортистки. Те са не само отлични майсторки на топката и обруча - вашите момичета са колкото ерационни и красиви, толкова са и силни, когато воят за спортната победа. И гартите заслужиха напълно.“

КАРОЛИНА ДЕ ЛА ПЕНЯ, водач на отбора на сико: „Ние дойдохме в Куба със стесненост и неистинност на ученици в този спорт. Сега си оти обогатени и възхитени. Иска ми се да благодаря на гартите за голямата радост, за незабравимото устремие, което ни доставиха с изграта си. Аз вървя скоро в Мексико ще има хиляди момичета, които мечтаят, че се стремат да бъдат като вашата **Рия Гигова**. За нас „учениците“, тя се превърна в красен професор.“

МЕЛЧИОРЕ БРАНКО, водач на италианския отбор: „Най-после радостта стигна и нас. Спечелихме бр. Всеки мечтае да бъде шампион, но всеки съперник надежда, когато изграт българките. В ансамблите са невъзможни - красива композиция, блестяща разиграваност.“

Затова на стадиона в Плевен остана твърде малко време за истински футбол...

1. Ето своеобразното възнаграждение, което е приятния момент, когато голмайсторът атакуван без топката - атакуван от своите плевенски съперници...
 2. Ето особено не-приятния момент, когато голмайсторът атакуван без топката - атакуван от своите плевенски съперници...
 3. Ето и продължителния спор на плевенските спартаковци със съдията и неговия помощник след гола.
 4. И затова за устремни пробиви (като това нападение на Жеков) имаше твърде малко време.

КАК СЕ ЛИКВИДИРА РАЗЛИКАТА В КЛАСАТА

Или за истински футбол няма време...

Очакванията, че шампионите да бъдат затруднени особено от плевенския „Спартак“ станаха само очаквания... Домакините излязоха на терена „без комплекси“ и в продължителни периоди противобоевата усещане на именития си съперник.

Но ако разликата в класата на двата отбора бе сведена до минимум, причината не бе в това, че тактиката на спартаковци бе трансформирана във футболно атактивно. Напротив... През голямата част от мача те рязко излязоха безпоощадно „преса“ по цялото игрище, фаулираха противниците в борбата за топката и изобщо се стремяха на терена да има колкото е възможно по-малко футбол... (Най-често имаше и моменти, макар и малко, когато плевенчани показваха, че могат да играят и в коректен, спортски стил. Тогавашната игра придобиваше привлекателна окраска. Минаваха минути обаче и всичко започваше отново по старому...)

В крайна сметка ЦСКА „Септемврийско знае“ победи с 1:0, спечелвайки 10 точки, което го укрепяват още повече в първото място в таблицата. Така или иначе, за истински, продължителен футбол на препълнения със зрители стадион „Спартак“ остана малко време, макар заради даване медицинска помощ на контузените гости съдията Н. Миланов трябваше да продължи срещата с цели четири минути... (Една малка статистика: той отсъди срещу домакините до почивката 21 наказателни удара и 18 след нея, докато в мача на ЦСКА „Септемврийско знае“ бяха записани общо 10 нарушения.)

В редиците на победителите с отлични прояви бяха Пенев, Гагалов, К. Станков, Зафиров, братята Филипков, докато нападателите не се извиха в най-добра

светлина. А в случаите, когато Марашиев, Жеков и Цв. Атанасов проявиха настойчивост дори, те бяха спирани непозволено от защитата. Последните от този „маньер“ на плевенчани бяха не само контузии сред гостите. Със следи от бутони за Баня в лагер-школа пред мача с Испания отпътуваха Зафиров, Пенев, Денев, Филипков. А Б. Колев напусна терена в 53-та минута, след като бе ритнат в глезена от Челестинов отзад, без топката...

Играчите на „Спартак“ не успяха мъжки да понесат отбелязването на гола от Цв. Атанасов в 67-та минута, оспорвайки продължително неговата редовност. В разправията със страничния арбитър Н. Мирчев не взеха участие само двамата домакини - С. Върбанов и Челестинов. По посока на Мирчев от трибуната дори бе хвърлена бомбичка?!

След мача разговарях с двамата съдии.

Н. МИЛАНОВ: „Бях отдалечен от Атанасов и неговия пазач. Сам нямах възможност за прецизна оценка на положението. Мирчев не маркира нищо и аз зачетох гола“.

Н. МИРЧЕВ: „Спартаковски защитник бе покрил Атанасов преди К. Станков да му бе подад топката. Засада нямаше и крилото постигна правилен регобен гол“.

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ
наши пратеници

На срещата „Славия“ - „Чардафон-Орловец“ младият футболист Желязков игра само едно полувреме. Но силно!... И отбеляза един гол, с който напомни, че нашите нападатели не са забравили хубавите си удари...

Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

НОВАЦИТЕ В СЯНКАТА НА «БРОНЗА»

Кое мислите, че ще бъде най-много оръжие на вашия противник и как ще противоборедвате?
 Този въпрос отправихме преди четири дни на треньорите на двата отбора.
 Стефан Семов („ЖСК - Спартак“): „Контраатаката (Петров и Белчев са добри неини изпълнители), изградена върху подсилена защита. Помислихме сериозно организацията на нашата отбрана, разбира се, без отслабване на нападението.“

«БЕРОЕ» БЕ ПО-БЛИЗО ДО ПОБЕДАТА

зим топката и ще контраатакуваме при най-малката възможност.
 Това съвпадение на „режисьорското“ виждане показваше, че новациите (вече с амбиции за бронза!) добре се познават. Каква бе „интерпретацията“?
 Веднага трябваше да кажем, че Христо Младенов имаше по-добри изпълнители, които почти изцяло осъществиха неговите намерения. Добре пакетиранията защита пред Кръстев прекъсваше нападателята преди да навлезе в наказателния район на домакините.

или директно да се врежат в отбраната (Бароков небеднаж намери сили да се включи разумно и в контраатаките на своя отбор). Дачев (вместо № 8 той би следвало да носи № 3 „а“...) нито веднъж не помисли, че освен неговата врата има и друга: единствената му грижа бе голмайсторът на „ЖСК - Спартак“ Никола Димитров. Иванов пък не се „отлепи“ от Недев. Така беройци решаваха въпроса за притъпяване острината на своя съперник. (Нямаше нищо против тяхното

да рушат?) В средата на терена старозагорци имаха един безпогрешен Вутов. Най-малко 90 процента от топките минаваха през него, за да се сложи началото на опасна атака или на продължителна тактическа комбинация. Старателно му помагаша Димитров, Желев и неуморимият Белчев. Крилото бе навсякъде. Въпреки тежкия терен капитанът се явяваше и пред своята, и пред противниковата врата. Изскочи на добра позиция за стрелба, но десети от секундата не му достигаха, за да нанесе навреме удара. Петков бе също опасна ударна единица, но му липсваха настойчивостта и енергичността на Белчев.
 Срещнал един солидно организиран противник, „ЖСК-Спартак“ „забукува“ още в началото. Вече в началото на първото полу

митров, които не им предложиха качествени пасове и не проявиха желание и сами да контраатакуват. Така от бойката, агресивна и подвижна игра на барненци от предишните срещи нямаше и помен. А организацията в защитата (противобоевото на противниците контраатаки, за което спомена треньорът Семов) не видяхме. Имаше случаи, когато двамата-трима беройци преодоляваха 5 или 6 спартаковци и нахлуваха опасно в полето пред Стайков. Това бе следствие на зоната игра на варненските бранители. И ако Стайков отново не бе най-надеждната им преграда, старозагорци щяха да „откраднат“ две точки и от „ЖСК-Спартак“, както сториха това преди 9 кръга с „Черно море“. Защото и този път те бяха

ИЗПЪЛНИМА ПОВЕЛЯ

За българското плуване изминалите две години бяха най-значителните в цялата негова история. Политбюро на ЦК на БКП с решението си от 2.IX.1969 г. придаде на плувния спорт първостепенно значение и това беше мощен толсък за изпълнение на партияната повеля — масов спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели!

На дневен ред се постави трудната и отговорна задача да бъдат съкратени разликите и се настигнат напредналите в плувния спорт страни, независимо че изоставането в повечето дисциплини е от 10 — 15 години. Грижите на партията следваше да се възнаградят с всеотдаен труд и достойни дела. Започна период на напрегната работа и първите успехи не закъсняха.

През 1970 г. на басейна „Бернардо Пикорниел“ в Барцелона Жанет Славчева плува във финалната серия на 100 м бъртерфлай и показа, че българите могат да претендират за призово място на най-реномирани състезания. През настоящата година мъжкият национален отбор в турнира за купата на Европа се класира на първо място в група „С“ и завоюва правото да участва през 1973 год. в група „Б“. На балканиадата в Букурещ 12 титли станаха наше притежание.

Плод на положителните промени бяха и направените през тази година 102 поправки на републиканските рекорди и най-добрите постижения на 50-метров басейн за всички възрастови групи.

И все пак шестото отчетноизборно събрание на БФПС показва, че съществуват още много нерешени проблеми и слабости.

Тревожната констатация, че разликата в постиженията между първия и десетия в отделните дисциплини е твърде голяма /на 100 м бъртерфлай — жени — 16 сек., на 200 м бъртерфлай — 30 сек., на 400 м съчетано плуване — мъже — 30 сек./ показва, че националните отбори нямат качествена смяна. А пътят да се излезе от това положение е един — системни занимания с хиляди плувци, разгръщане на масова работа в най-широк мащаб под девиза „Всеки младеж и всяка девойка да се научат да плуват!“ Това е повелбата на партията, която трябва да се претвори в живо дело.

Ръководството на ФД „Ботев“ — Враца в тясно взаимодействие с отдела

„Просвета“ дадох пример на всички дружества и окръзи — беше въведено задължително обучение по плуване за учениците от I до IV клас.

Там, където се осъзна значението на взаимодействието между ГК, ОК на ДКМС, физкультурните дружества и отделите „Просвета“, както това стана в Благоевград, Сливен и Силистра, положителните резултати в масовата работа не закъсняха. На други места липсата на съгласуваност между тези три основни звена стана сериозна пречка в дейността по масовизиране на плуването.

В това отношение са показателни неблагоприятията в София. Въпреки най-добрите условия, които съществуват в столицата, притока на нови плувци в дружествата и ССШ е все още крайно недостатъчен.

Такова е положението и в редица други центрове, защото не е създадено истинско движение за всеобщо обучение. Досегашните темпове не отговарят на високите изисквания. Осезателно се чувства липсата на единна система, която да

1. Четирикратният балкански шампион по плуване — Ангел Чакиров.
2. Между тях са бъдещите рекордьори и шампиони.

обхване повсеместно младежите и девойките, пионерите и пионерките в системни занимания.

В масовизирането на плувния спорт през отчетния период са постигнати несъмнени успехи. Новообучени са през 1970 г. 55 000 души, а през 1971 год. — 65 хил. Възниква въпросът: какво е отражението на тези сравнително добри резултати върху спортното майсторство? Засега незначително и това говори, че в масовата работа съществуват редица недостатъци в качествено обучение на младите плувци.

На първо място при досегашните формирования ударението се поставя върху агитационно-пропагандната страна на проявите, при което трудно може да се чака качествен приток на плувци за представителните отбори. От друга страна, липсата на определена система, която да обединява масовите прояви и състезания, не стимулира участниците към постоянни учебно-тренировъчни занимания. Всичко това довежда до формално увеличаване броя на занимаващите се с плуване, а ефектът от такава дейност е незначителен.

Направиха се опити редица несполуки в масовото обучение да бъдат оправдани

с материалната база. Неубедителни Редица проверки, извършени през тази година на басейните в столицата, показват че наличната водна площ не се използва рационално. Много често на цял басейн занимават не повече от десетина души. А като се има предвид, че на съществващите басейни в България могат да бъдат обучени за една година 140 000 — 160 000 души, следва изводът — има басейни, но няма добра организация!

Въпреки общонационалното значение на масовото обучение на делегатската конференция не се прояви достатъчна активност при неговото обсъждане, не се набелязаха ясни пътища за решаване му. Не се взе отношение спрямо спортни многоброй „Родина“ като ефективни средства за решаване на проблема масовост.

Предельно ясната и конкретна задача „всеки младеж и всяка девойка да се научат да плува“ — е несъмнено изпълнима при тясно взаимодействие на специализираните органи на нашия съюз, на Комсомола, отделите „Просвета“. Наложително обаче да се акцентира върху качеството в подготовката, за да съкратим с по-бързи темпове разликата на постиженията напредналите страни.

Валентин ЯНЕВ

ВБСФС КОНГРЕС

Различни медали от различна проба, от различни състезания — олимпиади, световни, европейски и балкански шампионати — красят колекцията на българските стрелци, на националния ни спорт. И будят уважение към нашите майстори на точния огън, засилват надеждите за нови успехи, за нови медали. Защото след поредица неудачи на балканиадите през миналата година в Турция българите спечелиха 9 медала /един златен/ и развиха успеха си в София през тази година с 11 медала и 4 балкански титли; защото 1970 г. ще остане паметна за стрелковия ни спорт със спечелената вице шампионска титла на Д. Денев, с бронзовия медал на В. Петков и с четвъртото място на А. Пелова на световното първенство в американския град Феникс...

Но ето че дойде тазгодишното европейско първенство в Зул /ГДР/, от което мъжете и жените се завърнаха с празна кошница и това изведнъж раздвижи духовете, стана повод да се надникне в „задния двор“ на стрелците и да се заговори с обяснимо безпокойство за известни смущения във верния мерник. Обяснимо, защото вече се очертават силуетите на олимпийските мишени, а всеобщото желание е българските куршуми да оставят на тях белези върху колкото се може повече „мухи“ /така стрелците наричат централните десетки/. Но при все по-нарастващата конкуренция /в повечето от дисциплините в Зул например първите 20 състезатели се побраха в диапазон от 3 — 4 точки/ това може да стане единствено с труд, съзнателност и системност в редиците на националните отбори. Тъй като цял редица обективни фактори, като липса на оръжие, патрони и стрелково снаряжение, недостатъчното време за тренировка и лагер-сборове, беден спортен календар и т. н., които тормозят развитието на стрелковия спорт върхуца, само в незначителна степен могат да служат за „опора“ на националните ни избраници. И всичко /или почти всичко/ се свежда до енергичната работа на състезатели, треньори и ръководители. Ала едва ли може да се осигури що-годе стабилност на резултатите, а оттам — и на представянето на нашите първи стрелци, когато все още федерацията няма „на въоръжение“ утвърдена и изпитана от практиката система на подготовка, която да ликвидира разнородия в схващанията на треньорите, да посочи /и да гарантира/ правилния път към майсторството. А тази слабост

ЩЕ УЛУЧИМ ЛИ МЮНХЕНСКИТЕ «МУХИ»?

тичността при неудачно представяне, служи и за прикритие срещу изискванията за увеличени натоварвания в тренировъчния процес. Впрочем забележимите симптоми на „мълчалива съпротива“ на някои треньори и състезатели срещу нарасналата по обем и уплътнена по интензивност /както и редица други недостатъци в организацията и управлението/ спортна тренировка се „окопават“ и в... специфичните особености на стрелбата като спорт. Така, без на думи да се отрича, практически се подценява физическата подготовка, и то тъкмо в най-удобните периоди — през лятото, като /противно на всякакви физиологични норми/ се счита, че придобитите в подготовителния период физически качества са в състояние да осигурят непрекъснат ръст на техническата подготовка. Ръст, който се затормозява и от умисленото отбягване на сухите тренировки.

И ако все пак трябва да стане дума за спецификата на спортната стрелба, далече по-уместно е да се обърне внимание на някои изисквания на спорта, без които точният огън все повече ще се разсежда. И на първо място — на ролята на науката /отдавна и повсеместно доказала стимулиращото си въздействие върху майсторството/. Но след като се оказаха безрезультатни опитите за създаване на научна комисия при БФСС, голямата практика си остава основният метод на работа

цията разполага, за да се констатира след това, че изследванията на състезателите са нищожни и количествено, и качествено и с нищо не са в състояние да подпомогнат работата на треньорите и състезателите в усвояване на майсторството! Ненормална е и липсата на лекар към националните отбори /и то не лекар вобщи, а лекар психолог/, тъй като сегашното положение с медицинския надзор над стрелците се свежда едва до контролиране на здравословното им състояние. Все във връзка с необходимостта от максимална психическа устойчивост на стрелците обаче е и проблемът за възпитателната работа сред тях — един процес,

Бронзовият медал от световното първенство във Феникс в бързата стрелба с pistolет на 25-годишния армеец Веселин Петков (горе вляво) радва. И два пъти повече задоволява...
Емилиян Вергов — майстор на стрелбата с малокалибрена пушка (горе вдясно).
Четвърта в света, четвърта в Европа — малко не достигна на Анка Пелова, за да „улучи“ медалите.

който в случая е не по-маловажен от техническата подготовка например. Но ето че тук „спецификата“ се пренебрегва и в резултат изобилствуват примерите за нарушени на дисциплината и режима, на незадоволително спортно трудолюбие. За да се стигне и до остро проявление на егизъм и недружески отношения /между женския отбор на ЦСКА „Септ. знаме“ например, който се покрива с националния отбор/, и то в най-отговорни състезания, до случая с Любомир Ялъмов, който във Феникс отказа да носи националния флаг /ако се срамува, че е българин, как ще очакваме от него да се пребори за честта на нацията, която представлява!/, дори до срамни за всеки колектив /и за всеки индивид, разбира се/ инциденти, които меко се наричат „присвояване на чужди вещи“, но чието истинско име е кражба...

Проблемите на националните отбори естествено далече не изчерпват проблемите пред този спорт, който избират и от недостатъчно широката масова основа, и от свързаната с нея невъзможност за качествен подбор, и от състоянието на материалната база... Проблеми, чието разрешаване е свързано с продължителна, системна и упорита работа на всички дейтели /и приятели/ на стрелбата. А засега олимпиадата чука на вратата и прави съвсем актуален въпроса: „Ще улучат ли нашите стрелци мюнхенските „мухи“? Така както много други досега...“

Олимпийската кула в Мюнхен - най-високата в ГФР (290 м), от която ще се препредават в целия свят по радиото и телевизията олимпийските състезания.

„Усилията за усъвършенстване дейността на БСФС трябва да измерят най-пълно и конкретен израз... в образователната подготовка на българските спортисти, за да бъдат те в състояние да щурмуват европейските и световните рекорди, достойно да представят нашата страна на олимпиадата в Мюнхен през 1972 г.“

Из решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2. IX. 1969 г.

НАД 200 СПОРТИСТИ В ПОДГОТОВКА

Главния методист в Бюрото за олимпийска подготовка (БОП) доцент ЦВЕТАН ЖЕЛЯЗКОВ забарихме, когато подготвяше инструкцията за окончателното утвърждаване на плановете на проектоолимпийските състави за 1972 год.

→ Остават решителните девет месеца за подготовка. Сигурно сте вече в пълна пара за достойно представяне в Мюнхен?

— Стремим се да бъдем в крак със съвременните изисквания на подготовка. Привлекли сме всички най-добри специалисти, над 50 треньори, заангажирани сме федерациите — всички, от които зависи обезпечаването на възможно най-добри условия за работа с проектоолимпийците.

— Какъв е техният брой сега?

— Над 200 спортисти продължават да се готвят в проектоолимпийските отбори. Същевременно братите са отборени и за онези спортисти, които се издвигат извън определените състави.

— Уточнено ли е всичко, което ще се извърши в следващите девет месеца?

— Треньорските съвети на всички федерации обсъдиха вече дейността си досега и приеха плановете, които бяха разглеждани от бюрата на федерациите и на специални пленуми. Сега БОП ги доуточнява и на специално свое пленарно заседание ще ги утвърди. Изработени са плановете за всички отбори и за всеки спортист поотделно.

— Решаващо остава уменията на треньорите?

— Безспорно! Умение означава трудолюбие, дисциплина и творческо дръзновение. Най-големите „тайни“ за постигане на необходимите високи резултати се „крият“ в... труда!

— Не са ли много спортовете, по които ние се готвим за олимпиадата?

— 17 спорта от всички 216 олимпийската програма не са малко. Но нашият съюз е представил възможност на всички да извият възможностите си и ако заслужат, ще заминат за Мюнхен. Туристи не възнамеряваме да изпращаме за състезания от такъв ранг. Това знаят добре федерациите, треньорите и спортистите. От самите тях зависи най-много дали ще получат олимпийска виза...

Хостесата № 1 Уши Баденбер избрана между стотици кандидати за изпълнителя на главната роля като хостеса, в белия олимпийски филм.

БАСКЕТБОЛИСТИТЕ

отново ще минат през ситото на квалификациите. Достигането до олимпийски турнир е не по-малко трудно, отколкото участието в него. Както в досегашните турнири на олимпийските игри ще участвуват само 16 отбора. Засега само пет от тях са известни: първите четири от Мексико — САЩ, Югославия, СССР и Бразилия, и страната домакин. Останалите единадесет ще бъдат излъчени на квалификационни турнири — по два отбора от Европа, Америка, Азия и Африка и един от Океания /Австралия, Нова Зеландия, о-в Фиджи и т.н./ В навечерието на игрите в Мюнхен ще бъде организиран допълнителен турнир за последните два отбора, които ще попълнят окончателно шестнадесеторката. Интересът е огромен. На квалификационния турнир в Европа, насрочен от 2 до 14 май в Амстердам, са записани 19 страни, а на този в Мюнхен от 9 до 19 август — 27 държави, включително и тези, които са записани в европейския турнир.

България е записана и в двата квалификационни турнира. Стремим се още на първия да се извоюва право за участие в олимпиадата. Но в него трябва да се преодолее съпротивата на такива реномирани страни като Италия, Полша, Чехословакия, Испания, Франция, Унгария, които, също като нас, ще искат да излязат втория квалификационен турнир. На него наистина ще отсъствуват класиралите се два европейски отбора, но ще участвуват допълнителни силни състави от Южна и Средна Америка, които са отпаднали от американския квалификационен турнир. И така олимпиадата на нашите баскетболисти започва в Амстердам. Подготовка на отбора е поверена на майстора на спорта Нейчо Нейчев, който е привлякъл в разширения проектоолимпийски отбор следните играчи: от „Академик“ /СФ/ — Ат. Големеев, Р. Пейчев,

ЗА ТЯХ ОЛИМПИАДАТА ЗАПОЧВА ПРЕЗ ПРОЛЕТТА...

П. Пангов, П. Маринов, Г. Бързаков, Б. Шарков и Темелак Димитров; от „Левски — Спартак“ — Хр. Дойчинов и Сл. Вояджиев; от ЦСКА „Септ. знаме“ — Д. Петров, Н. Янкулов, Ив. Киров и Ив. Воденичарски; от „Академик“ /Пг/ — Д. Гълъбов и Н. Татаров; от ВИФ — Кр. Тошев и от „Балкан“ — Г. Христов, В. Петков, М. Романски и Д. Чанев, както и Зор. Андреев.

Досега нашата стража е била представена в четири олимпийски турнира /Хелзинки, Мелбърн, Рим и Мексико/, като най-голям успех бе постигнат на игрите в Мелбърн — пето място!

ВАТЕРПОЛИСТИТЕ

още не са участвували на олимпийски игри. Съвсем малко не им достига, за да заминат за Мексико. Но да не се връщаме към миналото. Водната топка у нас няма богати традиции, а е вече с възможности за достойна изява. Ебентуално класирани за олимпийския турнир ще бъде не само чест, но и школа за по-бърз напредък за бъдеще. Нашите ватерполисти ще участвуват на квалификационен турнир от 13 до 19 май в Мюнхен. В него фактически пет по-силни отбора ще се борят за три места в олимпийския турнир. Единият от тях е румънският — безспорен фаворит, който участва на квалификационен турнир, но не се вклучи в мексиканския олимпийски турнир. Останалите четири — Испания, Швеция, Чехословакия и България — са сравнително равностойни. Два от тях ще трябва да отпаднат.

На олимпийския турнир ще участвуват общо 16 отбора: първите шест от Мексико — Югославия, СССР, Унгария, Италия, САЩ и Холандия /седем, но зае местото на шестата,

ГДР, която се отказа от участие по водна топка/, страната домакин — ГФР, други три отбора от Европа и шест от останалите континенти.

Нашият отбор започна вече подготовка под ръководството на майстора на спорта инж. Людмила Сотиров. В проектоолимпийския разширен състав са вклучени: от „Академик“ — В. Томов, Па. Бранков, Ив. Ковачев, Б. Наумов, Т. Филипов, Ив. Венков, Хр. Аврамов, Ат. Бъчваров; от ЦСКА „Септ. знаме“ — Л. Рунтов, Ма. Христов, А. Константинов, А. Шницер, Б. Костадинов, М. Шолов, Н. Попов, Т. Томов, К. Божков и от „Славия“ — Г. Цветанов и Кр. Йорданов.

ХАНДБАЛИСТИТЕ

ще дебютират в прегоолимпийски състезания. Впрочем това е валидно за всички страни, тъй като хандбалът в съвременния вид за първи път фигурира в олимпийската програма. В Мюнхен ще участвуват само 16 мъжки отбора. Направо до игрите се допускат първите осем от световното първенство през 1970 г.: Румъния, ГДР, Югославия, ГФР, Дания, Швеция, Чехословакия и Унгария. Останалите осем ще бъдат излъчени на квалификационни турнири: в Европа пет и по един от Азия, Африка и Америка, вероятно Япония, Тунис и Канада.

Европейският турнир е насрочен от 15 март в Магдбург. Ще участвуват 16 страни, разделени в четири групи: „А“ — Исландия, Норвегия, Финландия и Белгия; „Б“ — Франция, България, Холандия и Австрия; „В“ — Швейцария, Испания, Люксембург и Англия и „Д“ — СССР, Полша, Португалия и Италия. Първите два отбора от всяка група ще образуват две полуфинални четворки. Първите два отбора в тези групи ще се борят от първо

до четвърто място за престој, а третите в групите — за ценното пето място. Предполага се, че България ще се класира за полуфиналите заедно с Франция, но зарадката е да заеме място в челната петорка.

Старши треньорът М. Николаев е привлякъл в проектоолимпийския отбор по реда на номерата: Ал. Ангелов, Сп. Бонев, Ст. Липошлиев, Г. Ангелов,

В ИНТЕРЕС НА МИЛИОНИТЕ ЗРИТЕЛИ

МЮНХЕН, ноември /специално за „СТАРТ“/.

Девет месеца ни делат от най-голямото спортно събитие, което човечеството познава досега. Подчертавам „най-голямото“, защото никога олимпийската програма не е била толкова богата и никога толкова голям брой спортисти не са се събирали едновременно на едно място. Само бещите игри съгласно неумолчимите закони на развитието ще нагминат Мюнхенската олимпиада. Но струва ми се, че това няма да стане през 1976 г. в Монреал, а по всяка вероятност чак през 1980 г. в Москва.

Напълно уточнената програма, която вече е изпратена във всичките 126 страни, записани се превръща в действителност /технически брой може да бъде увеличен/, е съобразена преди всичко с интереса на милионите зрители. Не е тайна, че в дните на игрите от XX олимпиада не само ще бъдат изпълнени трибуните на олимпийските терени, но телевизионните апарати ще бъдат непрекъснато в действие. И може би точно за телевизионните зрители програмата е изработена така, че да не се пропусне най-важното и най-интересното.

Известно е, че олимпийската програма включва състезания по 21 спорта или по-точно по 22, тъй като водната топка фигурира като дисциплина по плуване. Програмата в сравнение с тази от Мексико е обогатена с три спорта: джудо, хандбал /само мъже/ и стрелба с лък /мъже и жени/. Освен това в някои спортове е увеличен броят на дисциплините — лека атлетика, вдигане тежести, борба, кану-каик, стрелба. Като се има предвид и по-големият брой участници, повечето състезания ще имат по-голяма продължителност от тази в Мексико. Затова изменението са чувствителни.

Преди всичко времетраенето на игрите е удължено с един ден — от 15 на 16. Най-продължителни ще бъдат състезанията по бокс и хокей на трева. Те ще се провеждат в продължение на 13 дни. Следват волейбол — 12, баскетболът и фехтовката — по 11, футболът и борбата — по 10 и т. н.

Програмата е изработена така, че интересът към игрите да се повишава всеки ден. Затова състезанията по лека атлетика ще се състоят през втората половина на олимпиадата. Разбира

се, през първата седмица също има много интересни състезания. Осем дни непрекъснато ще продължат едновременно плувният дисциплини, скоковете във водата срещите по водна топка. През същите дни, само че в други часове ще се състоят състезанията по гимнастика и по академично гребане. Гребането е преди обед, плуването след обед, а гимнастиката — волните съчетания и шапионатът — вечерта. Подобен график е направен и по време на атлетическите състезания, които ще продължат девет дни и съвпадат с финалите на игрите. Дори за първи път е определен един почивен ден — 5 септември, когато няма да има атлетически състезания. Угаренето този ден ще пагне върху срещи по футбол, баскетбол, волейбол, хандбал и излъчването на най-силния шансиста в категорията над 1 кг.

Борбата е разделена на два етапа по пет дни. През първата седмица, от 27 до 31 август, ще състоят схватките по свободна борба, а през последната седмица от 5 до 9 септември — по класичка борба. Първите три дни борбата ще имат само по една схватка. Това ще даде възможност на най-добрите, които ще останат след третия кръг, да продължат с пълни сили във финалните турове.

Най-напрегнати дни на игрите ще бъдат 29 и 31 август, когато са насрочени състезания по 17 вида спорт. Най-много медали ще бъдат връчени на 9 септември. На този ден приключват състезанията по лека атлетика с всички шафетни бягания, по бокс — в единадесет категории, класическа борба — в десет, по стрелба с лък и по баскетбол, футбол, хандбал и хокей на трева.

И така всичко е уточнено от 26 август до 10 септември дни, часове и минути. Най-интересните финали ще се състоят часове, когато програмата по таналите спортове е най-облекчана, за да могат зрители да дадат преки свидетели на победите усилия на повечето олимпийски шампиони.

Ернест АРНОЛД

Баскетболната зала в Мюнхен, която побира 6360 зрители.

ВРАТАРЯТ

Във футбола ценят големите! И въпреки това - наред с най-изявените реализатори! - всички уважават и обичат обаятелната личност на вратаря.

Иначе не може да бъде... Вратарят е единствен на терена: и защото само той има право да играе с ръце; и защото само той „и един на полето е воин“; и защото пак само той няма право да греши - пропуските му обикновено значат гол...

Може ли някой друг да достави такава наслада на зрителя, както вратарят? Един чудесен удар след блестяща комбинация, който изпраща топката непосредствено към най-уязвимия ъгъл на вратата, буди възхищения; спасяването на този удар чува границите на всякакво въздушевление.

И затова не всеки може да бъде вратар.

Вратарят - това е преди всичко характер. Човек, който не може да бъде изваден от равновесие, човек хладнокръвен, сериозен, упорит, всеотдаен. Иначе как ще превъзмогне трудния момент, в който трябва /на всеки се случва.../ да вади топката от мрежата; или да спечели онзи преди всичко психологически двубой с останалия срещу него нападател.

Вратарят - това е горещо сърце. Играч, който забравя себе си, който е готов да се раздаде докрай - на вратата, в полето пред себе си, в краката на нападателите.

Вратарят - това е бистър ум. Малко е да играеш сам между трите греди. Нужно е да предвиждаш, да ръководиш хората пред себе си.

Вратарят - това е в края на краищата безкрайно първав и здрав, бърз /в реакцията и действията си/ и силен, един изключителен физически играч, какъвто не се ражда всеки ден.

Затова го обичат и уважават. И свои, и съперници...

Заг него е

В първите години след 9 септември 1944 г. особено популярен у нас бе вратарят Симеон Костов. Той пазеше вратата на „Локомотив“ (СФ), а по-късно - на „Динамо“, а от 1944 до 1950 г. игра 15 пъти в националния отбор. И съвсем естествено е, че и сега той гледа вратарите „под микроскоп“.

- Как преценявате играта на нашите най-добри вратари?

- У нашите най-добри вратари преобладават добрите качества. Отрицателните са малко; но нади вратарят няма право да греши?... Да вземем Симеон Костов. Той играе отлично под гредата. Там той избира отлично позиция и застава точно там, където ще долети топката. Освен това той има отличен рефлекс и добър отскок от място и може с плонж да прегради пътя на топката. В тези страни от играта възможностите на Симеон Костов са от най-високо съвременно равнище. Днес обаче е немислимо един вратар да „стои“ само на гол-линията. А Симеон Костов трябва да поработи още много, за да се научи да играе в цялото наказателно поле. Той е дължен също така да ръководи защитата, да подобри рязко вкарването на топката в игра. Филип Филатов също притежава прекрасни качества на вратар. Той има отлична реакция, избира добре позиция, има техника на ловене на топката. Филип Филатов освен това се опитва да играе и в наказателното поле. Но там той не преценява точно кога трябва да хване топката и кога да я боксира. Той направо има предпочитание към отбиването на топката, но прави това лошо и често я поднася на нападателите за удар от удобно положение.

НУЖНИ СА СПЕЦИАЛНИ ГРИЖИ

Специално внимание заслужават и Йорданов, и Б. Михайлов, които имат качества, но с които трябва също още много да се работи.

- Напоследък заиграха много нови вратари, почти всички съвсем млади. Бихте ли казали нещо за тях?

- И Тасев (Бот. Вр.), и Горанов (Лок. Сф.), и Стайков (Сп. Вн.) са таланти, с много качества. Не искам да говоря за техни слабости. Още е рано - те просто не са научили някои от тайните на вратарското изкуство. Зависи само как ще работят в бъдеще за усъвършенстването си.

- Бихте ли препоръчали нещо особено в тази насока?

- На вратарите трябва да се обръща специално внимание. С тях сега се работи недостатъчно. Организирането на курсове за вратарите в края на всяко първенство (така правят в СССР), използването на бивши вратари за подготовка на младите и т. н. само ще допринесе за повишаване на майсторството.

съвсем естествено да вратарите „под...
- В последните години защитата /...
- На вратарите трудно. Насищане...
Насищане в тях съвсем не ги...
Напротив - те не...
дват топката, кога...
за трудни са и...
вратата си - пред...
го хора; днес на...
читат да стрелят...
не като в миналото...
- В последно време...
бол плати тежък...
те греши. Вижда...
слабости в играта...
- У нас без...
таланти врат...
има повече или...
ствени силни и сла...
от слабостите са...
ти всички наши вр...
да играят под гред...
вратата. Това без...
им по-малко ефика...
нашите вратари...
командуват защит...
и това в много сл...
вратари като пр...
вкарват топката...
поставят началото...
както сега е може...
контраата такава...
Често търсех още...
голамайстор Крум...
чау, когато от те...
направо голова поз...

НЕЗАБРАВИМИТЕ

Има футболисти, чиято игра никога не се забравя. Мнозина от тях са вратари...
Може ли да не съжалява онзи, който никога не е видял знаменития Лев Яшин, най-добрият вратар за всички времена, неповторимият майстор в черно, пълния господар на наказателното поле, многократния победител срещу най-изтъкнатите изпълнители на дузпи?

Ще забравим ли някога рано напусналия ни Жоро Найденов, всеобщия любимец, един вратар, който караше противниците му да се страхуват и който можеше да победи отбора си към победа и в най-трудните срещи. Един от малцината българи, които влезе в листите на най-добрите футболисти в историята на тази игра!
Ето как изглеждат резултатите на най-добрите вратари на национални отбори до завършването на спортния път на Георги Найденов (имаме предвид само онези, които са играли повече от 40 мача):

1. ЯШИН (СССР), играл от 1954 до 1967 г. 78 мача, пропуснал 71 гола, или средно по 0,92 на мач;
2. ЗАМОРА (Испания) - 1920-1936, 47 мача, 44 гола, 0,93;
3. ГРОШИЧ (Унгария) - 1947-1962, 84 мача, 89 гола, 1,05;
4. ЖИЛМАР (Бразилия) - 1953-1966, 88 мача, 96 гола, 1,09;
5. ШОШКИЧ (Югославия) - 1959-1966, 46 мача, 56 гола, 1,21;
6. ТУРГАЙ (Турция) - 1950-1966, 50 мача, 61 гола, 1,22;
7. КОМБИ (Италия) - 1924-1934, 47 мача, 64 гола, 1,35;
8. НАЙДЕНОВ (България) - 1955-1966, 50 мача, 73 гола, 1,40.

Тези данни на съветския статистик К. Есенин едва ли се нуждаят от коментар.

Една от последните снимки на Лев Яшин на футбален терен... Направена е на срещата „Динамо“ - СФ отбор специално за „Старт“.
Вратарят изглеждаше наистина малка, когато престопаваше незабравимият Георги Найденов.

ВЪВ
же д
гопу
ли бе
Да
на фу
За
ла по
тат
футб
лича
то и
пост
така
врат
ТВ
верн
Сре
ва з
ят
изт
Врат
И
на п
це. И
века,
нати
И
ние.
са
Съ
1894
мел
на, к
Зам
на д
не м
пост
нейн
късн
не за
тут
...
бри /
иен

...це! „Правверните“ считали, че това е нелицитен им твърдени, че е необходимо. И бимосани.

стна - 26 октомври 1863г., рожденият ден играят два отбора от по 11 души. Целта била каквато е днес - топката да влезе във вратата било така трудно, както в съвременния ната съвсем не е в това, че вратата не приата /горната греда заместила вратата, която догава, едва през 1882 г., мрежата била ви път през 1892 г./ Просто вратарят, ако ке да бъде наречен изграчът, поставен пред да я брани само с крака.

най-ортодоксалните в дружината на праволу, че нещо липсва на този последен играч. итали всички играчи на съперника /могаранти били непознати. / и „последнието подобно на съвременните „метачи“, но имата гол-линия, бил твърде безпомощен. „прибличала“ топката.

и от играчите - трудно е да се каже на кой: единадесетия. . . - разрешили да играе с ръните англичани не са записали името на чоравил това предложение. Знае се само годиню преди 100 години. . .

то че някои все съжаляват за това решениелата на правилата в повече случаиържат ръцете на вратаря. . .

правата на вратаря била разширена през разрешили да играе с ръце в цялото наказавдава - само във вратарското /, и неотдаваранено да бъде нападан в „неговото“ поле. ю стеснили правата му при изпълнениетоamoto те въобще не били ограничени, послеено да се доближи на по-малко от 5,5 м отдузна топка; през 1929 г. решили, че приие трябва да застане на гол-линията, а поаво да се движи до нанасянето на удара. Дапоследно време бяха намалени и възможносипопката в ръце. . .

или, че вратарите са станали прекалено допколкова. . . малки брати. И искат увеличева не на шега. . .

СТЕФАН СТОЙКОВ

/„ЖСК-Спартак“/, вратар, с чиято силна игра споконно може да бъде свързано и силното начало на варненци в групата на майсторите. Роден в София през 1949 г., юноша на столичния

„Спартак“ минал през огъня в зонава група с „Чавдар“ /Етрополе/ и „Б“ РФГ, Стайков успя - само с десетина мача срещу най-силните! - да постави своята кандидатура като най-силен сред младите. И вече игра в младежкия състав.

Мрежата...

той гле-
низация-
а е рязко
ава това

порно по-
ето пред
елствуба.
ат да ви-
д ударът
напускат
има мно-
предпо-
тблизо, а
отдалеч.
иат фут-
атарски-
кви общи
ите?

а много
от тях
вои соб-
Но някои
ни. Поч-
почитат
напускат
и играта
това -
иви“, не
ед себе си
Нашите
меят да
могат да
тата или
азва - на
много
па нашия
аше слу-
е цвваше

РУМЕН ГОРАНОВ

/„Локомотив“ - София/, един вратар, роден през 1950 г., израснал в „Спартак“ /Па./, минал през „Левски - Спартак“ /без може би да бъде достатъчно оценен. . . / и сега титуляр на

столичните железничари. С малък опит в „А“ РФГ /10 мача, в които е допуснал 7 гола/, но с международен опит - и от юношеския национален отбор /7 мача/, който спечели купата на УЕФА през 1969 г., и от представителния младежки състав.

правило - късно /количина от играчите в юношеския национален отбор направиха по-късно голяма „кариера“?/. Мнозина, чиято голяма звезда изведнъж изгря на хоризонта на българския футбол, съвсем не тръгнаха към върховете. Йотов и Тасев, Каменски и Бончев, Марков и Кръстев не оправдаха големите надежди.

И това не е случайно. С вратарите у нас се работи някак между другото. По-често не се отчита, че това е един съвсем специфичен пост, който иска и специална подготовка на треньорите, и особена система на тренировка.

Точно затова е нужно да се вземат решителни мерки. Един специалист в Българската федерация по футбол, който да се грижи само за израстването на вратарите, системното им събиране на курсове за подготовка, постоянно внимание към изгряващите таланти, изработването на наша, българска концепция за играта на вратарите - това са все насоки, които рязко могат да подобрят класата им.

Нашата страна е имала чудесни вратари. . .

Трябва да ги има и в бъдеще!

РЕКОРДИТЕ

Футболните статистики днес вече догонват лекоатлетическите. . . И макар че и ФИФА, и УЕФА все още не утвърждават рекорди (дали и това няма да стане един ден, футболният живот дава толкова основания за това? . . .), най-добрите постижения на вратарите се знаят от всички.

Ще започнем с най-добрите

СВЕТОВНИ

постигания:

● Шотландецът Кларк, вратар на „Абърдин“, е играл 1093 минути, без да допусне топката в своята врата.

● Лев Яшин в първенството на СССР през 1963 г. е пропуснал за 27 мача общо 6 гола, т.е. 0,22 гола средно на мач.

● Мексиканецът Карбахал е единственият вратар в света, играл на пет шампионата за купата „Жул Риме“.

● Два рекорда принадлежат на бразилеца Жилмар. Той е единственият вратар, който е бил два пъти световен шампион; пак той е играл най-много срещи в националния отбор - 88; след него са унгарецът Грошич - 84, и Яшин - 78.

А наред с това вече можем спокойно да говорим и за

рекорди:

● Най-малко голове средно на мач на българския национален отбор е допуснал Симеон Симеонов - 1,39 /39 гола в 31 мача/, следван от Й. Йосифов - 1,31 /17 гола в 13 мача/, Ап. Соколов - 1,40 /21 в 15/. Взети са предвид само онези вратари, които са играли повече от 10 срещи.

● Най-малко голове за едно първенство е пропуснал Ап. Соколов - през 1951 г. в „Спартак“ /Сф/ - само 7 гола в 22 мача, или средно по 0,32 на мач.

● В първенството 1970 - 1971 г. Ст. Йорданов е играл 630 поредни минути, без да получи гол.

● Петър Петров /„Перник“/ в шампионата 1966 - 67 г. е играл 7 мача, без да вгди топката в мрежата зад гърба си.

● Най-много срещи в „А“ РФГ е играл вратарят на „Тракия“ Михаил Карушков - 244.

● Най-много срещи с фланелката на „националния отбор“ е играл Г. Найденов /ЦСКА/, следван от С. Симеонов /Сл./ - 31.

● В продължение на две първенства - 1951 и 1952 г. - вратарят на софийския „Спартак“ Ап. Соколов е играл във всички шампионатни срещи!

ЗНАЕТЕ ЛИ?

● Вратарят е бил задължен да носи форма, която се различава от екипа на останалите футболисти, едва през 1909 г.

● Вратата на българския национален отбор досега е била защитавана общо от 32 футболисти; само 7 от тях са играли повече от 10 срещи.

● Ако се има предвид кой от вратарите е допуснал най-малко голове средно на мач във всяко първенство на „А“ РФГ, най-добри играчи с №1 у нас е имал „Левски - Спартак“ (в миналото - „Динамо“, „Левски“ и „Спартак“). В историята на групата неговите вратари са били „най-сухи“ общо 13 пъти: Дервентски - 4 (при това в четири последователни първенства!), Б. Михайлов - 3, Соколов и Андреев - по 2, Сим. Костов и Каменски - по 1. Най-добри вратари в отделни първенства са били още Геренски (ЦДНА) - 1, Найденов (ЦДНА) - 3 пъти (веднъж заедно с Дервентски), Кекеманов (Бот. Пг), Хр. Найденов („Верое“), Карушков (Тр.), Жеков и Симеонов (Сл.), П. Петров („Перник“) и Нинов (Ч. м.) - по веднъж.

● Сред вратарите, играли повече от 100 мача в „А“ РФГ, най-добри постижения имат: Ст. Йорданов (ЦСКА) - 102 гола в 136 мача, средно по 0,75; Б. Михайлов (ЛС) - 145 гола в 176 мача, средно по 0,82; Г. Найденов (ЦДНА) - 191 гола в 230 мача, средно по 0,83; Ив. Деянов (Лок.) - 117 гола в 122 мача, средно 0,96; Й. Филипов (ЦСКА) - 114 гола в 116 мача, средно по 0,98.

Един от рекордьорите на групата на майсторите: Стоян Йорданов /ЦСКА/

Материалите са подготвени от Митко ЕКСЕРОВ със съдействието на футболния статистик Димитър ПИЩИЙСКИ.

Снимки: Димитър МИХАЙЛОВ, Йордан СКРИНСКИ, Юри СОМОВ /СССР/.

Четири стрели към една цел!

Изстрел на стартовия пистолет – и плувците литват над водата като стрели, изхвърлени от гигантски лък. В басейна започва една от най-интересните дисциплини по време на мача СССР – САЩ – Великобритания: щафетата 4X100 метра. Искан да разкажа за всеки пост на тая щафета, за всеки от спортистите на съветския отбор, който стартираха в минския басейн тая есен. Тъкмо в щафетното плуване се проявява най-ярко спортният характер, възможностите на спортиста: не случайно и доста често в отделните постове състезателите показват по-високи резултати, отколкото в индивидуалните стартове.

Първи пост: ВИКТОР МАЗАНОВ

– На кой пост предпочиташ да стартираш?
– На последния. Първият пост е най-труден.
По думите на треньора на съветския сборен отбор Валерий Буре, който работи с кроулистите, Виктор Мазанов е необикновено талантлив. Плуваше гръб и имаше отлични резултати. Ориентира се към свободния стил и отново стана най-силен в страната. Играеше водна топка в отбора

на своя институт по енергетика, играеше в първенството на Москва, но така, че получи предложение от треньорите на сборния отбор на страната да остави плуването и изцяло да се посвети на тая игра. Отказа. А после изведнъж започна да тълче на място и в плуването. „Нещо се обърка“ – казва самият Мазанов по тая въпрос. Така е понякога с талантливите хора: постигат успехи без особено големи усилия и започва да им се струва, че усилията могат да бъдат още по-малки, че е време вече да шадят себе си, а победите ще идват сами. И когато разберат, че не е така, необходимо е голямо мъжество:

трябба да започнат всичко от начало, да работят повече от ония, които вече са успели да ги изпреварят.
Мазанов можа да се пребори със себе си. Един месец преди мача в Минск той постигна личен рекорд на 100 метра – 53,5 секунди. И отново е в добра спортна форма. Наистина бялата в собствените му сили не се връща съвсем бързо: в Минск на своя пост в щафетата той бе изпреварен от американеца Хайденрайх, не можа да покаже най-добрия си резултат. Но бялата ще се върне у Мазанов. Той вече е бил европейски шампион и призвор на олимпийските игри. Сега сигурно мечтае за нещо повече.

Втори пост:

ВИКТОР АБОИМОВ

– Кое е най-важното нещо в тренировките?
– Работата. А що се отнася до удоволствието и удовлетворението, те идват с победите.
Абоимов прилича на Мазанов само по малкото си име.

Мазанов е винаги в центъра на вниманието. Абоимов е стеснителен: трудно е да го забележиш сред групата плувци. Започнал е да плува късно – на 14-годишна възраст. Късно влезе и в сборния отбор – беше на 20 години. Най-добрите му постижения: четвърто място в V спартакиада на народите на СССР на 100 и 200 метра свободен стил. Сега е 22-годишен.
– Абоимов е нужен в щафетите – казва Валерий Буре. – В тая той плува така, както никога в индивидуалните дисциплини. Тъкмо той „оправи работата“ по време на състезанията за купата на Европа

през тая година, когато на първия пост Игор Гривенников показва много слаб резултат – 54,3. Шафетата на СССР финишира първа. Тук, в Минск, Абоимов се бореше в своя пост със силния американски спринтьор Трембл и не му позволи да увеличи кой знае колко аванса.
Абоимов се състезава само на 100 и 200 метра – най-скороствните дисциплини. Четвъртокурсник е в Педагогическия институт на град Караганда, Казахстан. Искан да стане треньор. Засега не мечтае за първи места: „Нека съм поне в тройката!“ Но така е само засега...

Трети пост: ИГОР ГРИВЕННИКОВ

– Изпитваш ли удоволствие от тренировките?
– Разбира се. Плувам само докато плуването ми доставя удоволствие.
Той има щастлива спортна съдба. На 11 години започна да се занимава в московския басейн „Динамо“. На 15 години стана юношески шампион на Европа. На 18 години – шампион на СССР за възрастни и майстор на спорта от международна класа. Сега е 19-годишен. Но неотдавна един от

най-авторитетните треньори ми каза: „Ако изведнъж сега Гривенников остане без треньор и ми предложат да го взема при себе си, ще откажа!“
Мисля, че ще разберете причината за тая думи, ако съпоставите начина, по който Игор отговаря на въпроса ми за удоволствието, и факта, че треньорът, с когото приказвах, е известен като привърженик на многокилометровите тренировки.
Игор Гривенников и неговата треньорка Нина Нестерова са романтици в плуването. Игор наистина тренира само докато това му доставя удоволствие. Не поради каприз или мързел. Просто не може

иначе. Тая висок момък с очила, който на пръв поглед изглежда толкова благоразумен и сериозен, в действителност непрекъснато се увлича от нещо. Като дете се увлече от плуването и биологията. Първото му увлечение го доведе в басейна, а второто – в биолого-почвения факултет на Московския университет. Искан да му пожелае успех в тая увлечения. И особено в плуването. Защото в много спортове работата отдавна вече е пропъдилна удоволствието. В плуването също е така. И тук Игор е едно изключение.
На своя пост Гривенников победи американеца Хол и навакса почти цяла секунда.

Четвърти пост:

ВЛАДИМИР БУРЕ

– Кой пост в щафетата е най-труден?
– Последният. Отговаряш за всичко.
Той е много силен. В тренировките си за една година плува толкова, колкото е разстоянието от Москва до Мюнхен.
Почти винаги 20–30 минути преди старта преплува 50 метра с максимална скорост, след като дълго е кръстосвал тренировъчния басейн. Десетина минути преди старта се появява при стартовете блокчета и започва да се разрява – крачи напред-назад, напрега му скули, форсира дишането. Изглежда, че е много изнервен. Оказва се обаче, че е точно обратното. Обикновено експанзивен, пред самия старт Буре е прекалено спокоен и има нужда от подобна нервна настройка.
Той плува на последния пост, където обикновено са най-силните. И напълно заслужава тая чест.
Владимир е рекордьор на СССР на 100 метра свободен стил. Постигнението му е от международна класа – 52,9 се-

кунди. Малко плувци в света са по-бързи от него. Често стартира и в други дисциплини: 200, 400, 1500 метра свободен стил, неведнъж и в тая е показвал отлични резултати.
Когато пред самия финал Буре започва знаменития си спринт, зрителите по трибуните стават прави. Така беше и тая път. Буре финишира много бурно, разстоянието между него и американския плувец започна да се топи. Но въпреки това Буре не успя да настигне съперника си. Отборът на СССР, притежател на европейския рекорд, остана на една секунда и три десети след световните рекордьори.

кунди. Малко плувци в света са по-бързи от него. Често стартира и в други дисциплини: 200, 400, 1500 метра свободен стил, неведнъж и в тая е показвал отлични резултати.
Когато пред самия финал Буре започва знаменития си спринт, зрителите по трибуните стават прави. Така беше и тая път. Буре финишира много бурно, разстоянието между него и американския плувец започна да се топи. Но въпреки това Буре не успя да настигне съперника си. Отборът на СССР, притежател на европейския рекорд, остана на една секунда и три десети след световните рекордьори.

ЧЕТИРИМАТА

Както виждате, те не си приличат. И все пак в тях има много общи неща. Всички са студенти. Всички са навлезли в периода на спортна зрелост и олимпиадата в Мюнхен ще бъде най-важното им изпитание. Всички посвещават много време и сили на науката. Сигурен съм, че Виктор Мазанов ще каже своята дума в електронната техника, Игор Гривенников ще постигне успехи в биохимията, Виктор Абоимов ще стане добър треньор, а Владимир Буре – способен инженер. Но това е въпрос на бъдещето. А сега като стрели, изхвърлени от гигантски лък, четиримата стремително летят към една обща цел.

Специално за „СТАРТ“ от АПН Александър ЮРИКОВ

МЪЖЕТЕ НАПРЕДВАТ ПО-БЪРЗО

Една сравнителна таблица за най-добрите постижения на европейските плувци през 1970 и 1971 г. дава любопитни сведения за напредъка и съотношението на силите. Мъжете напредват по-бързо (8 резултата превишават миналогодишните), а жените са подобрили 5. По държави най-добрите времена в отделните дисциплини за 1971 г. се разпределят така: ГДР – 10, СССР – 6, ГФР – 5, Унгария – 3, Швеция – 2, Франция и Холандия – по 1.

	Мъже		Жени	
	1970	1971	1970	1971
100 св.	52,8	52,7	59,3	1.00,1
200 св.	1.55,2	1.56,2	2.08,2	2.09,8
400 св.	4.02,6	4.04,8	4.32,9	4.31,3
1500 св.	16.19,9	16.29,4	-	-
100 бр.	1.06,8	1.06,2	1.15,5	1.14,7
200 бр.	2.26,0	2.25,7	2.40,7	2.40,7
100 бър.	57,5	55,7	1.05,0	1.04,5
200 бър.	2.06,9	2.03,3	2.20,2	2.20,3
100 гр.	56,9	56,7	1.07,8	1.06,5
200 гр.	2.06,1	2.05,6	2.25,5	2.24,4
200 съч.	2.09,3	2.10,2	2.27,6	2.28,7
400 съч.	4.36,2	4.38,8	5.07,9	5.14,2
4X100 св.	3.32,3	3.33,2	4.00,8	4.01,1
4X200 св.	7.49,5	7.50,9	-	-
4X100 см	3.54,4	3.53,8	4.30,1	4.31,1

НА ТРИ КОНТИНЕНТА

ПАНОРАМА

Неотдавна бе завършен монтажът на огромната стоманена мрежа, която ще служи за покрив на олимпийския стадион в Мюнхен, и на някои от околните съоръжения. Сега предстои в „отворите“ на мрежата да бъдат поставени специалните плочи от прозрачна синтетична материя, които ще спират дъжда и в същото време ще осигуряват добра видимост без нужда от допълнително осветление. Мнозина обаче се съмняват в сигурността на този покрив, конструиран по проект на професор Бенци. Има се предвид, че снежната покривка в Мюнхен е твърде дебела и конструкцията може да не издържи огромната тежест. Още преди 4 години, когато проектът бе приет, имаше критики в това отношение. Сега дискусиите избухнаха с нова сила. В отговор на атаките професор Бенци заяви официално, че страховете са неоснователни: наклонът на покрива е изчислен така, че да не задържа снежната маса. „Сигурен съм, че моят покрив ще надживее телевизионната кула в Мюнхен“ – подхвърля той в едно неотдавнашно интервю.

В продължение на две години бившият европейски шампион на 5000 метра Тълоу (Англия) бе на тренировъчна работа в Кения. След завръщането си в родината на страничните на „Гардиън“ англичанинът разказва за кенийските атлети и посочва имената на неколцина от тях, които имат шансове да бъдат финалисти в Мюнхен. На първо място в този списък Тълоу поставя Джон Н'Геню с 14.05,0 на 5000 м – постижение, което не е давано в Кения нито от Кейно, нито от Тему, като се има предвид големата надморска височина. Друг атлет – Еванс Могак – има 8.41,7 на 3000 метра с препястствия. С такова постижение на кенийска писта не може да се похвалят нито Бивот, дори Джилчо!

Четирима скиори от ГФР – Макс Ригер, Рози Митермайер, Ханс Йорг Шлагер и Кристиа Колб – бяха отстранени от тренировъчния лагер на западногерманския национален отбор след обвинение, че са използвали имената си, за да рекламират производството на някои фирми за спортни артикули. Какво в действителност е станало? По време на интервю с представител на печата Ригер заявил: „Фирмата „Росинбол“ произвежда тъкмо такива ски, от каквито имам нужда.“ А в изказването на Митермайер има голяма доза женска суета: „Толкова красив е профилът на моите ски „Фрицамайер“! От подобен характер са и другите „пробициени“, но така или иначе, наказанието е факт. Мнозина тълкуват случаят съвсем другояче: като атака от страна на Западногерманската федерация по ски, която иска с този прецедент да накара федерациите на другите силни алпийски страни да санкционират по подобен начин своите „асове“...“

низаторите на състезанието в Лъо Ман бяха принудени с болка да се откажат от традиционния начин на стартиране. От догодина и в Лъо Ман ще се стартира, както навсякъде по света.

До миналата година автомобилите изминаваха състезателно разстояние с дължина от 300 до 400 км. През този сезон за пръв път се премина към по-къси трасета – от 250 до 325 км. Това стана по предложение на конструкторите на състезателни автомобили, което бе одобрено от ФИА (Международната автомобилна федерация).

В 11-те старта през тази година участваха общо 49 състезатели, представители на 17 страни и 10 автомобилни марки. Само 9 от тях участвуват индивидуално, т. е. на свои разноски. Останалите са собственост (за да сме в тон с жаргона им) на „колюшните“ към отделните състезателни фирми.

Ето как изглежда крайното класиране в

6. Емерсон Фитипалди (Бразилия) с „Лотус“ – 16 т.

Класирани бяха общо 22 състезатели, а останалите 27 не успяха да спечелят нито една точка.

Интересни са някои сравнения. С разликата от 29 точки пред втория в класирането тазгодишният победител Стюарт (на снимката над-горе вляво), световен шампион и през 1969 г., постигна най-блещавият точков аванс в историята на световните първенства. Той подобри досегашното постижение на трагично загиналия през 1967 г. Джим Кларк, който в крайното класиране за 1963 г. имаше 54 т. срещу 29 на зелия второ място Грахам Хил – разлика от 25 т.

Начело в класирането за най-много спечелени награди в отделни състезания Гран при – общо за периода 1950-1971 г. е Джим Кларк с 25 победи, следван от петократния световен шампион Хуан Мануел Фанджо – 24, Джеки Стюарт – 18, Стърлинг Мос – 16, Грахам Хил – 14, Брамхам – 14, и др.

Класирането по марки за същия период е: „Ферари“ – 48 победи, „Лотус“ – 42, „Купър“ – 16, БРМ – 16, Брамхам – 13, „Алфа Ромео“ – 10 и т.н.

Веднага трябва да поясним, че нито една световноизвестна фирма не участва пряко в състезанията за световно първенство. В повечето случаи участието е косвено – чрез отделни продукти: двигател, карбураторна система, запалителна система, спирачна система, окачване на колелата, федерация и т.н. Отделни предприемчици и находчиви конструктори – Турел, Мак Ларен, Брамхам и др. – приспособяват и усъвършенствуват тия продукти в свои конструкции, които обикновено носят техните имена. В малки работилници, наброяващи в повечето случаи 15 – 40 души персонал, те конструират, произвеждат и усъвършенствуват своите състезателни коли. Постигнатият на различни състезания успех им осигурява допълнително производство на техните прототипи – от 30 до 200 броя годишно. Тия коли струват десетина пъти повече от обикновените серийни и това осигурява на малките производствени предприятия не само живот, но и рекламен, а оттам и доста голям финансов успех.

Тая надпревара внася все по-нови и по-рационални конструктивни подобрения в автомобилата, който отдавна се е превърнал в жизнена необходимост за човека. Но стремежът към големия успех и към победите печалби е причина и за серията трагични случаи по състезателните трасета, при които намират гибелта си не един и двама автомобилни пилота.

Васил ТРАЯНОВ

световното първенство по автомобилство за 1971 г.:

1. Джеки Стюарт (Шотландия) с кола „Турел“ – 62 т.
2. Рони Петерсон (Швеция) с кола „Марч“ – 33 т.
3. Франсоа Север (Франция) с „Турел“ – 26 т.
4. Жаки Икс (Белгия) с „Ферари“ – 19 т.
5. Джо Сиберт (Швейцария) с БРМ – 19 т.

Всяка година резултатите от 10-12 стезания на най-високо равнище определят новия световен шампион по автомобилство. В тазгодишното 22-о световно първенство бяха включени 11 старта в 11-а наречените състезания „Гран при“ – а големата награда/ на следните страни: Южноафриканската република, Испания, Монако, Холандия, Франция, Англия, ФРГ, Австрия, Италия, Канада и САЩ. Конкурентите се състезават на затворени писти с дължина от 3 до 7 км и развита средна скорост около 185 км в час, но правите участъци скоростта почти наизведнъж надхвърля 280 км в час, някъде достига 320 км в час! Могат да участвуват само състезателни коли от така наречената „формула 1“, които отговарят на известни конструктивни условия ограничено тегло, ограничена кубатура т.н. Мощността на колите се движи между 400 и 450 конски сили.

Точки за комплексното класиране получават само състезателите, заели първите 6 места във всяко отделно състезание. Победителя се дават 9 точки, на втория – 6, на третия – 4, а на останалите в естивата – съответно 3, 2 и 1 точка.

Доста важно е и постигането на най-добро тренировъчно време преди всяко отделно състезание „Гран при“, тъй като за основа на тия резултати става подготвеността на самия старт. Ширината на пистата позволява в една редица да стартират от 2 до 5, а най-често 3 коли. Състезателите с най-добри тренировъчни времена застават най-отпред, а това им дава най-добра изходна позиция за старта.

Колите се подреждат на старта със запалени мотори. Само на известното състезание за Голямата награда на Франция в Лъо Ман подреждането става в колна, разположена косо към пистата, и колите не са запалени. Състезателите ползват от другата страна на пистата и си стартовия сигнал тичешком заемат естивата си в колите, запалват двигателите и потеглят. Този своеобразен начин на стартиране води началото си от времето, когато запалителните системи не са били достатъчно усъвършенствувани, за да се поставят на изпитание и те. Т години вече този елемент в съвременния автомобил работи безупречно и организирано.

НАЙ-ДОБРИТЕ В СВЕТА

950	Джузепе Фарина	„Алфа Ромео“
951	Хуан Мануел Фанджо	„Алфа Ромео“
952	Алберто Аскарри	„Ферари“
953	Алберто Аскарри	„Ферари“
954	Хуан Мануел Фанджо	„Мазерати“
955	Хуан Мануел Фанджо	„Мерцедес“
956	Хуан Мануел Фанджо	„Ферари“
957	Хуан Мануел Фанджо	„Мазерати“
958	Майк Хоутърн	„Ферари“
959	Джек Брамхам	„Купър-Кламакс“
960	Джек Брамхам	„Купър-Кламакс“
961	Фил Хил	„Ферари“
962	Грахам Хил	БРМ
963	Джим Кларк	„Лотус-Кламакс“
964	Джон Съртис	„Ферари“
965	Джим Кларк	„Лотус-Кламакс“
966	Джек Брамхам	„Брамхам-Ренко“
967	Денис Хълм	„Брамхам-Ренко“
968	Грахам Хил	„Лотус-Форд“
969	Джеки Стюарт	„Матра-Форд“
970	Йохен Риндт	„Лотус-Форд“
971	Джеки Стюарт	„Турел-Форд“

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

Северноирландският отбор начело с Джордж Бест в плен на московския гъжд под страхата на хотел „Россия“.

Снимка: ТАСС - БТА

ПЕТ МИНУТИ С БИЛИ БИНГХАМ

Най-напред да ви го представя: от тая есен треньор на гръцкия национален отбор, 40-годишен дребничък и почти винаги засмян северноирландец с проширени коси. Бивши професионален футболист, играл в продължение на 13 години като десно или ляво крило на английските клубове „Съндърланд“, „Лутън Таун“ и „Евертън“ и за същото време натрупва 56 участия в „А“ отбора на Северна Ирландия. На треньорска работа е от 1960 г. - отначало в английските клубове „Саутпорт“ и „Плимут“, после в северноирландския „Линфилд“. През 1967 г. поема националния отбор на Северна Ирландия. Вече два месеца гърците го учат на своя език, а той учи тях на футбол.

Приказвахме - и Бингхам непрекъснато вървеше с мислите си напред, към бъдещето, а аз исках да го върна назад, към близкото минало, да чуя мнението му за северноирландския отбор - наши противник в предстоящите квалификации за световно първенство.

През последните години постигнахме добри резултати за една малка страна като Северна Ирландия - започна той. - Няма да се впускам в подробности. Ще кажа само, че тая пролет един неправилно отбелязан гол позволи англичаните да станат първи в британския турнир вместо нас.

Какво е обяснението за успехите?

В четиригодишния период, през който бях треньор на отбора, бе избършена смяна на поколенията. Неколкуна стари играчи сякоха от сцената и на тяхно място се вля талантливо поколение - Райс, Нелсън, Касиди, О'Кейн, Хънтър, Хамилтън. Всеки от тях има свои индивидуални особености, които се съчетаха по такъв начин, че в края на краищата се получи един много добре балансиран отбор. Силните му страни са тъкмо в тая стабилност, в равностойността на отделните линии и звена. Мисля, че тоя път Северна Ирландия има всички шансове да се класира за финален кръг на световното първенство.

Защо тогава не продължихте

работата си с отбора?

Въпросът е твърде деликатен, но ще отговоря без заобикалки. Първата причина е амбицията - личната ми амбиция да отида на работа в някоя друга страна и да направя нещо там. А втората причина са парите. Всеки гледа да печели от професията си колкото може повече.

Какво бихте казали за вашия наследник Тери Нейл? Ще внесе ли нещо ново в съставянето и работата си с отбора?

Трябва да мине известно време, за да може да се отговори по-определено на тоя въпрос. Тери Нейл е още млад и няма достатъчно опит, при това се е нагърбил с трудна задача. Сигурно ви е известно, че той е треньор и същевременно играч на

английския клуб „Хъл Сити“, а на всичко отгоре трябва да мисли и работи за съставянето и подготовката на северноирландския национален отбор и да играе в неговия състав. Става нещо като четири дини под една мишница. . . Отгоре на всичко най-голямата слабост на отбора е от такъв характер, че не зависи ни най-малко от треньора. Става дума за липсата на добри, равностойни резерви. Когато отсъствуват двама-трима от титулярите, това се отразява върху възможностите на целия състав. Нямам предвид само вечния риск от контузии, а и политиката на английските клубове

ските играчи за мачовете на нашия национален отбор. В професионалния футбол всичко се измерва с пари и всеки мисли за себе си, за следващия мач в и без това претоварената програма, която още повече се уплътнява с дълбоите от европейските клубни турнири, срещите за купата на страната, участието в редица други второстепенни турнири и приятелски мачове. Това е най-големият проблем за нас, той създава големи грижи и на Алф Рамзи. Положението би се подобрило, ако съставът на първа английска дивизия се намали до 16-18 отбора. Засега обаче това е само илюзия.

Мнението ви за Джордж Бест? Какво значение има присъствието му за силата на отбора?

За Бест мога да приказвам с удоволствие цели часове, защото смятам тоя изключителен играч за мое откритие. Забелязах го в един учалишен отбор още като дете и когато стана на 15 години, го изпратих при Мат Бъзби в „Манчестър Юн.“ На 17-годишна възраст Бест вече играеше в първия отбор на „Юнайтед“. У него ценя най-много упоритостта в дрибъла, невероятната му устойчивост и сила, въпреки че е нисичък и на глед няма особени физически данни. Важно негово качество е късият замах при нанасяне на удар, което носи изненада. Варях в тактическата му интелигентност и му давах пълна свобода в нападателната линия. Такъв играч не може и не бива да се оковава във вериги. Присъствието му в отбора има много голямо морално значение за останалите, но принципът на Бест в игрово отношение е още по-значителен: той може всичко и в състояние сам да реши мача тогава, когато е ясно, че с колективни усилия, с нас и комбинация нищо не излиза.

Как виждате развоя на борбата в групата?

Очаквам дуел Северна Ирландия - България, в който на вас никак няма да е лесно. За мене Португалия не е толкова силна, че да се намеси на равни начала в борбата. Купър е безспорен аутсайдер.

ПРОФЕСИОНАЛНО СЪДИЙСТВО? И ДА, И НЕ...

Много често напоследък след някои груби съдийски грешки в различни страни по света се поставя и дискутира въпросът за въвеждане на професионално съдийство във футбола. Мненията са доста разнообразни и могат да се групират по . . . континенти.

Неотдавна говорихте на Френската футболна федерация за въвеждане на професионалното съдийство и е стигнала до заключението, че „това наистина е сериозен проблем, но за момента много по-важно и наложително е да се подобри личната подготовка на съдиите, отколкото да се променя статутът“. Френските съдии не получават никаква такса за ръководените от тях вътрешни срещи, но тяхната организация поема всички разходи, свързани със съдийската им практика, включително и съдийското облекло. Французите съзнават, че съдиите им не са на необходимото ниво. Във Франция има над 9000 съдии, но от тях само 15 души имат такава квалификация, че без страх могат да бъдат назначавани за ръководене на мачовете от първа група.

В Португалия съдиите получават по 1000 ескудо (около 5 долара) за ръководене на всеки мач, като задължително участвуват в семинари за квалификация и тренировки за обща физическа подготовка. На въпроса за въвеждане на професионално съдийство Португалската футболна федерация отговаря така: „В Португалия тоя преход е невъзможен. И сега трудно издържаеме финансово, а новият статут би поставил пред нас неразрешими финансови проблеми.“

В Испания също няма професионални съдии, но възнаграждението за ръководене на мачовете от първа група се приближава до професионалния регламент в южноамериканския континент. За всеки шампионатен мач съдията получава по 20 долара! В един разговор за евентуално преминване към професионализъм председателят на съдийската колегия Хуан Хидалго заявява:

„Това е трудов проблем. Кой ще плаща пенсия на съдиите, когато навършат 47 години - пределната възраст за съдийска правоспособност? Нима тогава ще трябва да си търсят нова работа или ще започват някъде като чираци? . . .“

Засега въпросът за професионалното съдийство във футбола е окончателно решен само в Южна Америка. Да вземем например Бразилия. В тая страна има 15 професионални съдии, които са сключили трудов договор с Бразилската футболна федерация. Най-добрият от тях - Армандо Маркес - печели месечно около 400 долара, а средното възнаграждение за един мач е около 20-25 долара. Много рядко между елитните футболни съдии се срещат бивши футболисти. Понеже футболното съдийство е добре платена професия, към него се ориентират доста младежи хора.

В Аржентина професионалните съдии имат осигурена месечна заплата от минимум 35 долара, а за всеки ръководен мач получават по 15-20 долара. Известният аржентински съдия Кореза, който бе в групата на съдиите за световното първенство в Мексико, споделя: „У нас проблемът за професионалното съдийство е разрешен. Периодично се занимаваме с теоретическа подготовка и всяка седмица имаме проберки за физическата годност. Кандидатите да станат професионални съдии преминават едногодишен курс и след това започват практика в над-долните групи. Всичко нататък зависи от самия съдия - как се справя със задачите си. От това се определя израсването му. Общите съдийски проблеми се решават от нашата профсъюзна организация.“

Различни мнения, различно разрешаване на въпроса. Но застъпниците и на едната, и на другата идея често стигат до едно и също заключение: че „съдията все пак е човек“, който може да допусне грешки, независимо дали изпълнява функциите си като аматьор или професионалист.

С НЯКОЛКО ДУМИ

Силвио Марзолини, бившият ляв защитник на аржентинския национален отбор, един от най-добрите играчи по време на световното първенство в Англия през 1966 г., върви по пътя на Пеле. Камо киноартист - при това с голям успех - той е участвувал в снимането на серия телевизионни филми от приключенски характер, а понастоящем е ангажиран за един игрален филм, в който изпълнява ролята на футболист. Според съобщенията от Португалия, на филмовия екран ще се появи и Еузебио. Известният футболист участва лично в снимките на един автобиографичен филм, озаглавен „Черната пантера“.

Голяма изненада в турнира за европейско първенство е доброто представяне на Швейцария. Отборът на тая малка страна създаде сериозни затруднения на англичаните, които спечелиха щастлива победа с 3:2 в Базел и тръбнаше да се задоволят с 1:1 на „Уембли“. Коментирайки тия двубои, известният в неотдашното минало швейцарски национален състезател Роберт Ешман, който понастоящем е спортен журналист, пише: „Мисля, че англичаните не са толкова добри, колкото бяха по-рано. Те не могат да намерят равностойен заместник на Боби Чарлтън. А нашият напредък е безспорен. В швейцарския отбор играе Кун - един голям футболист, който може да намери място в националния състав на всяка страна, включително и Бразилия!“

УЕФА преразгледа първоначалното си решение и разпоречи срещата - първа в турнира на европейските шампиони между „Борусия“ (Мюнхенгадбах) и „Интер“ да се играе на 1 декември не на неутрален терен в Берн, а някой западногермански град. Това вероятно ще бъде Хановер, който се намира на разстояние над 100 километра от Мюнхенгадбах - условие, изисквано от регламента. От друга страна, по време на мача в Милано, спечелен от „Интер“ с 4:2, четирима играчи на „Борусия“ получиха травми и си га все още са извън строя. Особено е чувствувана отсъствието на националните състезатели Нетцер и Фогтс но въпреки това „Борусия“ продължи победния си ход в първенството с още един висок и внушителен резултат: 5:2 срещу гостувачата „Херта“. Очаква се, че до 1 декември контузените основни единици ще бъдат на разположение.

Мачът от IX кръг на унгарското първенство „Естертеш“ - „Ференсварош“ бе прекъснат при резултат 1:1, тъй като част от зрителите, недоволни от съдийското ръководство започнаха да хвърлят камъни от трибуните. Тия дни федерацията проищи се своята присъда: резултатът се анулира, като и двата отбора не получават точки.

Абонирайте се за «СТАРТ»

«СТАРТ» - годишен абонамент - 13 лв.

«СТАРТ» - за шест месеца - 6,50 лв.

«СТАРТ» - за три месеца - 3,25 лв.

краен срок за абониране - 10.XII.

ИСПАНСКИТЕ АМАТЬОРИ НЕ СА БЕЗЗЪБИ...

ЛЮБАНСКИ: „Испанците започнаха с бавно темпо. На моменти се страхуваха да не се повтори историята с „Гурк“ в Обиедо, където загубихме с 3:0.“

ТУРСКИ: „Нашият мач с испанците не доста труден. Те излязоха с перник да ни се повтори историята с „Гурк“ в Обиедо, където загубихме с 3:0.“

ЗЛАУТ: „Испанците ме изненадаха. Те имаха добре бързо, до почивката – с много интелект, но не можаха да издържат края на мача.“

Зероятно изказванията на треньора, капитана и полмайстора на полския национален отбор са достатъчни, за да ебап усмивките от лицата на онези, които очакват зрелищния квалификационен импийски мач България – Испания съзхождение към възможностите на съзника. . . . Испанците са действително бор заедка. И на първо място заради я. . . аматьоризъм. (Когато отговаряат за аматьорския отбор в испанска-федерация Баранко обяви избора на енъора Риал, повика за мача с Полша играчи от 15 клуба, 11 от които от рва дивизия, пресата писа, че това е йкновено нарушение. . .) Други пък

Вратарят Гарсия спасява дузпа. . . (из гизата между младежките отбори на СР – Испания.)

имка: Телефото ТАСС – БТА, специал-за „СТАРТ“

итат, че олимпийският състав на Испания не е нищо друго освен младежкия рбор на страната. Впрочем пет от из-аниците на Риал срещу Полша играха в онеик (1:1) срещу СССР в мач за евро-йско младежко първенство.

Именно от тези две срещи може да се ги и за възможностите на испанците. реньорът Риал, както изтъква полски-п печат, има достатъчно богат „мате-иал“, за да направи добър отбор. Нево-ите играчи се отличават преди всичко с ехниката си, с майсторството във фи-иовете, с уменията да играят на високи ороности. В срещата с Полша обаче бяха йказани и слабите страни. В „урагано-о темпо“ срещу дефанзивно играещите лавци испанците пропуснаха много из-идни голове (независимо от забрата игра на полския вратар), а след почасова игра станаха сами жертва на оските обороти и не можаха да реази-ит след голубете на Марке (47-а мин.) и а Любански (54-а).

Испанците играят по схемата 4-3-3 и мат ред много добри изпълнители. На рьво място може би трябва да се поста-и вратарят Гарсия („Реал“ – Мадрид), оито на срещата със СССР в Донецк бе ай-добрият играч на терена и спаси дуз-а. Стоперът Кортез игра цели 45 мину-и много успешно срещу Любански и по-и напълно го неутрализира. Десятък за-ищник Гуисасола е много активен и на-ира най-подходящия момент, за да се каючи в атака. Центриращият атаку-иор създаде много гръжи на ползичите и лециално на Горзон, с който имаше детки твърди, безкомпромисни и наисти-а мъжки дубои. Добри думи се казала и а левия защитник Вердур („Реал“ – Ма-рид), за неговия съотборник Гранде и за апитана на отбора Хосе Мануел в полу-ацитата, за много бързото крила Ласа („Гренада“) и Куеита („Кордоба“).

Преди мача с Полша треньорът на ис-анците Риал, бивш известен играч на Реал“ (Мадрид), не криеше нито амби-ите си, нито факта, че групата на Бъ-ария, Полша и Испания е най-силна сред вропейските. След мача настроението ю спадна и посочи, че „ползичите са били епобедими за испанците“. . . . Означава и това, че борбата в групата ще се сведе о дубои България – Полша? Твърде веро-тно. . . . Но веднага трябва да се изтък-е, че в него Испания ще играе особена (и оляма!) роля. Няма да бъде никак чудно, ко спора реши не друг, а голова-на разлика, нагрупана от „фавори-ите“ срещу „аутсайдера“. А това оз-ачава, че утре нашите футболисти рьбва да се борят до последната мину-па на мача, особено в последния полови-иас на играта, когато кондицията изне-ва на испанците, за да извоюват въз-ложно най-убедителна победа!

Бояджиев (ПС – 16) сам срещу цялата петорка на „Балкан“.
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

БУМЕРАНГЪТ СЕ ЗАВЪРНА

Решителният характер на който и да било среща неминуемо се отразява върху качеството на играта в отрицателен смисъл. В такъв случай за зрителите остава единствено емоциите от победният тонус. И когато се срещат в мач на „или-или“ по-посредствени състави, това до голяма степен е обяснимо. Но когато делат междан два отбора от челото, е направо непростимо да не покажат нищо (или почти нищо) от красотата на своя спорт.

Тъкмо в такава светлина се представиха „Левски-Спартак“ и „Балкан“ (Ботър) в неделната дерби-среща на IV кръг от първенството на мъжката „А“ републиканска баскетболна група. И двата състава тръгнаха да определят кой от тях ще продължи шампионата без загуба не със стремеж да надиграт съперника си, а с желание да му попречат той да играе. В резултат мачът се превърна в поредица от нечисти персонални дубои под непрекъснатия аккомпанимент на съдийските свирки (арбитрите Г. Ганчев и В. Лазаров явно бяха решили да задържат срещата в свои ръце с помощта на метода „Свирим бесичко!“ и следваха решението си доколкото бе възможно). Така скоро стана ясно, че развръзката ще дойде от резервната скамейка и от уменията на треньорите да боравят рационално и целесъобразно със смените.

Отначало събитията се развиваха в полза на „Балкан“. Ботевградска „колония“ бе окупирана в неделя зала „Сливница“ и бурно окуражаваше своите, които, улеснени от зоната на домакините, непрекъснато водеха в резултата, а и в обременяването на съперниците с лични нарушения. Но тъкмо в този стремеж те често дори забравяха да гледат коша и чрез продължително раз-

играване търсеха да ги фаулират, да обезкървят основните играчи на „синьо-белите“ и после лесно да се разправят с тях. И сбъркаха. . . . Защото треньорът Ант. Кузов с чести смени успя да отговори почти безнаказано на предизвикателството, а ботевградските баскетболисти бяха фаулирани, но и сами фаулираха. И бумерангът се върна срещу наставника им Ив. Колев. Той беше този, който пръв трябваше да потърси победата без прибравите се на скамейката почти едновременно (в 27-та мин.) центровете Андреев и Петков, той трябваше да стипка зъби, когато не потръгна стрелбата на едва погавя появилия се Чанев. И да се сърди на своя основен стрелец, но и сам на себе си. Защото след като „Балкан“ игра 3/4 от времето без националното крило, прозря отредената му роля на „палач“, който в минутите, в които се печеле (или губи) мача да нанесе решаващия удар. Но Чанев не успя да бъде „мечът на възмездие-то“ – хвърли беднаж, два пъти неуспешно, обстановка не позволи на треньора да му даде възможност за корекция на мерника и така до-края Чанев нито беднаж не порази коша на „Левски-Спартак“! За да се афишира пак като играч „на моменти“, да покаже, че на него може да се разчита едва „както и ако му тръгне“ – включително и в националния тим. . . .

А когато 7 минути преди края се контузи Христов и се разбра, че няма да се върне на игрището, победата на софийския отбор вече не бе проблем. И „Левски-Спартак“ я спечели със 75:70 /33:36/, за да овлави единствен без загуба временната таблица.

Петър ЖАДЖИЙСКИ

1. ПЕРНИК	14 т	452:356
2. АКАДЕМИК /СФ/	13 т	516:422
3. АКАДЕМИК /ПЦ/	13 т	426:377
4. МАРИЦА	12 т	439:267
5. СЛАВИЯ	12 т	451:387
6. ЛЕВСКИ-СПАРТАК	11 т	444:407
7. ЛОКОМОТИВ	11 т	413:379
8. ЦСКА Септ. знаме	8 т	346:399
9. ЖСК-СПАРТАК	8 т	317:393
10. СПОРТИСТ	8 т	308:411
11. ВИФ „Г. Димитров“	8 т	390:503
12. ЧЕРНОМОРЕЦ	7 т	301:505

Славистите (в бели фланелки) изненадаха с играта си столичния „Академик“, а с голямата си победа – зрителите в зала „Сливница“.

Една от успешните атаки на К. Славов (№ 4). Из срещата „Перник“ – „Славия“ 3:2.

БЕЗ ИЗДРЪЖЛИВОСТ НЯМА ГОЛЯМ ВОЛЕЙБОЛ

Беше завършил едва вторият гейм от първия дубой на два екипа от „голямата петорка“, а играчите вече трудно се движеха на терена. „Гледай ги – подхвърли д-р Пасков, дежурен лекар на срещата „Перник“ – „Славия“, – сякаш олово са нахлели в краката им. . . . Много скоро всички бяха плувнали в пот, поизтощени и доста афектирани, а телът бърза престоие развръзката. И то в една единствена среща. Какво ли би се получило в турнирна борба, така характерна за волейбола? Наистина мачът бе оспорван, много оспорван и разхорът на физически и психически сили оспорен. Но това е закономерно явление и при нормална, солидна подготовка не би трябвало да се получи толкова скоро да спадне тонуса в играта!

След 19:17 за „Славия“ във втория гейм играта велестивше на умората рязко спадна. Нали „оловото“ все повече затрудняваше играчите и в налагане, и в защита? Бяхме склонни да считаме, че славистите ще надделят, защото за разлика от домакините имаха равностойни смени. Но едва в четвъртия гейм временно диктуваха темпото, когато влезе в игра П. Аспарухов, който преди това стоял продължително на скамейката. „Миньорският дух“ в края на краищата надделя в близо тричасовия дубой (15:11, 17:19, 15:8, 13:15, 15:8). Но навяла някой остана доволен от показаното на терена от двата водещи състава, печелили в миналото републикански тимове. . . .

Славистите, сред които на висота бе само Ем. Трнев, са все още далече от излитане им преди две години, когато възхищаваша с оригинал-

ните нападателни акции и с ефикасната защита. Можем да приемем за правдиви обясненията за слабата издръжливост на отбора. Треньорът Пиперков изтъкна, че петима играчи са боледували от грип. Но кои бяха тези петима, не бихме могли да посочим, тъй като не се забеляза съществено различие в кондицията на системателите. . . .

Състоянието на „Перник“, макар и победител, е още по-обезпокоително. Неодумяваме, че този реномиран отбор е комплектуван само от шестима играчи с още трима – неравностойни смени, и то при положение, че към титулярите е привлечен наскоро Мильо Милев от „Академик“. С този камерен състав, в който имаха добри проявления К. Славов и М. Камчев, „Перник“ ще бъде аутсайдер в „голямата петорка“ (ЦСКА, Левски-Спартак, „Славия“, „Академик“ и „Перник“), особено в трудната турнирна борба. Нима специализираната спортна школа в „града на волейбола“ не може да подсузури поне дваматрима играчи за представителния дружествен отбор?

Предетоят нов дубой в републиканското първенство с единични гостувания и в турнирна обстановка. Показано то още в първото „дерби“ подбиза съществени проблеми за състоянието на играчи и отбори, което, вярваме, че ще бъде обект на специално внимание от страна на новоизбраната федерация. . . .

Душко ВЕСЕЛИНОВ
наш пратеник

БЕЗ ШАМПИОНИТЕ...

Традиционният турнир на десетте най-добри тенисисти през 1971 г. се състоя без участието на системателите от републиканския отборен първенец – „Спартак“ (Пл). В друг случай това можеше да не направи впечатление, но след второто място на тазгодишните балкански игри, тенисистите на Плевен, които са основата на националния ни отбор, рязко понижиха спортната си форма. Вследствие занемарена подготовка последваха неочаквани загуби от столичния „Академик“ в новия отборен шампионат, от непретенциозния, с непълнен състав отбор на ВЖКГ (Острава) в турнира за купата на Европа. При това състояние едва ли „здравословното състояние“ е попречило на Петър и Тодор Великови, Георги Парадов и Тодор Бешевички да участват в турнира. Нима само младата Борана Балашикова бе в състояние да защити спортната чест на плевенските тенисисти? . . .

Впрочем на турнира пролича изоставането и на останалите участници от националния ни отбор. Републиканският шампион Георги Дамьянов (Ак) след посредствена игра остана шести, а младият Стефан Китов (ЦСКА) отстъпи първото място на съотборника си Петър Митов в един тактически, защитаващ дружествен интерес дубой. При жетите Албертина Рангелова (СК, Пощенец“) отново бе негодна жима за съперничките си.

Победители в останалите възрастови групи станаха: девойки – Милка Калчишкова /Сп.Пл./, юноши – Иван Стоянов /Пощенец/, пионери – Борана Митрашкова /Ак.Пл./, пионери – Мустафа Рибанчов /Лок. – Септ./.

Григор ХРИСТОВ

Победителката Албертина Рангелова (ПС)

СТАРТ

ЗАБАВНИ МИНУТИ

СПОРТЕН БРИДЖ

Историята на състезателния бридж датира от тридесетте години, когато се организира първият маратон за първенство на двойки по плafone. Разбира се, това състезание е твърде далече от съвременните първенства и олимпиади, но то поставя едно добро начало.

За родина на бриджа се счита Англия, където първоначалните правила на играта са я доближавали повече до виста. След време Кълбертсън създава госта стройна за времето си система за анонсиране, която и досега с малки изменения стои в основата на всички модерни системи.

След продължителни изчисления и наблюдения, анализирайки резултата от игри, Кълбертсън достига до извода, че разиграването е по-чуждо на строги математически закони, в основата на които стои теорията на вероятностите.

Своята система заедно с наблюденията си върху разиграването, подкрепени с много примери, Кълбертсън събира и издава в пречутата си книга „Златните зърна на Ели Кълбертсън“, която и досега е задължително четиво за начинаещи бриджори.

Как протича едно съвременно състезание? Всеки отбор се състои от четири основни състе-

затели и неограничен брой резерви, които обаче трябва да бъдат обявени и вписани в протокола преди започване на срещата. Смените също са неограничени по брой, но могат да бъдат извършвани само през почивките между отделните турове. Срещата между два отбора се състои от 32 раздавания и съобразно това, кой е получил по-добри резултати, се определя крайният победител.

На практика състезанието се провежда в две помещения, наречени „откритата“ и „закрытата“ зала. Зрителите могат да присъствуват само в откритата зала.

Приемаме условно двата отбора за „А“ и „Б“. В закрытата зала, или както се нарича на бриджов език, „първа маса“, едната двойка от отбор „А“ получава обозначения, носещи имената на географските посоки на света, а именно: „Юг-Север“.

Двата състезателя от отбор „Б“, които се състезават на първа маса и са преки съперници на двойката „Юг-Север“, застават до посока „Запад - Изток“. В откритата зала или „втора маса“ този път на „Юг - Север“ сега другата двойка от „Б“ отбор, а на „Запад - Изток“ - двамата състезатели от „А“ отбор. По този начин картите на „А“ отбор от първата маса попадат в „Б“ отбор на втора маса, така че от резултатите може да се разбере кой от двата състава е използвал максимално качествата на получените карти.

Едно състезание от 32 игри се състои от 4 тура по 8 дона.

И така започва първи тур.

На първа маса се раздават игрите от №1 до №4, а на втора - от №5 до №8. Картите в първия тур раздава винаги „Юг“. Раздадени, те се анонсира и разиграват, като взетите ръце не се отбелязват на взятки, а всеки поставя картата пред себе си и след минаването на хода я обръща с лице към масата. Анонсираната и разиграна игра се записва на специална бланка, която се затваря в папка, имаща поредния номер на доната, а картите на всеки състезател, които седят пред него, се поставят в папки, които имат същите наименования: „Юг“, „Запад“, „Север“, „Изток“.

Когато завършат игрите от №1 до №4 и от №5 до №8, съдията на състезанието ги взема и разменя в двете зали. След като и на двете маси се изиграят и осемте игри, първият кръг (тур) завършва и секретарят на срещата записва резултатите от всеки дон в резултатния лист. Вторият кръг се изиграва по същия начин, но този път раздаването на картите започва от „Запад“, при претия - от „Север“, а при четвъртия, последен - от „Изток“. Между двата тура има „голям тайм-аут“. Тогава отборите, имащи резултатите от досегашните игри, ги анализират и капитаните дават указания за останалите шестнадесет доната.

От всичко казано дотук се вижда, че спортният бридж носи белезите на едно състезание, при което решаваща дума за крайната победа имат точният анализ, прецизното разиграване и добрата защита.

От известно време насам в София се организират неофициални първенства по спортен бридж. В последните години няколко пъти поред на първо място се наредил отборът „Апата“, който анонсира по една много опростена и оригинална българска система, автор и създател на която е писателят Анастас Павлов.

Особено популярен е състезателният бридж сред студентската младеж. Миналата година в СУ „Климент Охридски“ се състоя и първият студентски шампионат, където Математическият факултет се класира пръв.

Българският бридж доби и международен авторитет. През 1967 г. на европейския мемориал по двойки и отборно, състоял се в Маршанске Лазне, отборът с капитан Христо Друмев след много оспорвана борба се наредил на второ място в отборното класиране, а една от двойките, участвувала в индивидуалния турнир, спечели първа награда, като остави след себе си такива прочути състезатели като италианците Форкет и д'Алелио. Благодарение на това сега за много състезания се отправят поканни и към българските отбори.

Велизар ЗАХАРИЕВ

ШАХМАТНИ СЛУЧКИ

ДОХОДНИЯТ КЛИЕНТ

Световният шампион Шайниц в един лондонски клуб попаднал на много доходен клиент - заможен търговец и страстен шахматист. Шайниц играел почти всеки ден с него и печелел по няколко златни монети. За да си го запази за по-дълго време, той решил веднъж да загуби партия. Правел постоянно слаби ходове, оставил и дамата си под удар в продължение на шест хода, но търговецът едва на седмия забелязал и приел подаръка. Шайниц веднага се предал и посегнал към фигурите, за да ги нареди за нова игра. Търговецът обаче скочил от стола, обърнал се към присъстващите в клуба и извикал: „Най-сетне постигнах мечтата на моя живот. Победих световния шампион и няма никога повече да играя шах.“

Веднъж в бързия влак за-Амстердам съсед по купе ексцентивния шампион Макс му предложил партия шах.

Считам за свой дълг да ви дупреда - заявил на Еве спникът му, - че аз съм твърде ленив шахматист. Три пъти ми печеля звание на шампион нашия клуб.

Те пътували около един заедно във влака и през това време шампионът на клуба успял да загуби три партии. Като сражал багажа си, той не преставал да се удивлява:

- Това е невероятно! Помислете само, да загубя три партии от случаен партньор във влак! И това се случи с мене! С мъж, когото наричат „Еве на нашия клуб“...

ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА ЗАПЛАХАТА В ШАХМАТА

Нимцович се гразел много от дима на цигарите. На нийоркския турнир през 1927 г. югославският гротмайстор Видмар пристигнал в турнирната зала с една голяма пура, която поставил на масата до себе си. Нимцович побеснял от гняв, изтичал при съдията на турнира гротмайстор Мароци и започнал да протестира. „Защо се сърдите - попитал Мароци. - Видмар не пуши, а само държи до себе си незапалена пура“. „Да - отговорил Нимцович. - Сега той не пуши, обаче заплашва, че ще пуши. А както е известно, в шахмата заплахата действа по-силно, отколкото самото изпълнение.“

НЕ 4, А 6 КОНЯ

Веднъж, наблюдавайки играта на двама посредствени шахматисти, Тартаковер казал: „В моя шахматни партии вземат участие не 4, а 6 коня.“

БОРИС СПАСКИ НА СКОК ВИСОЧИНА: 185 СМ

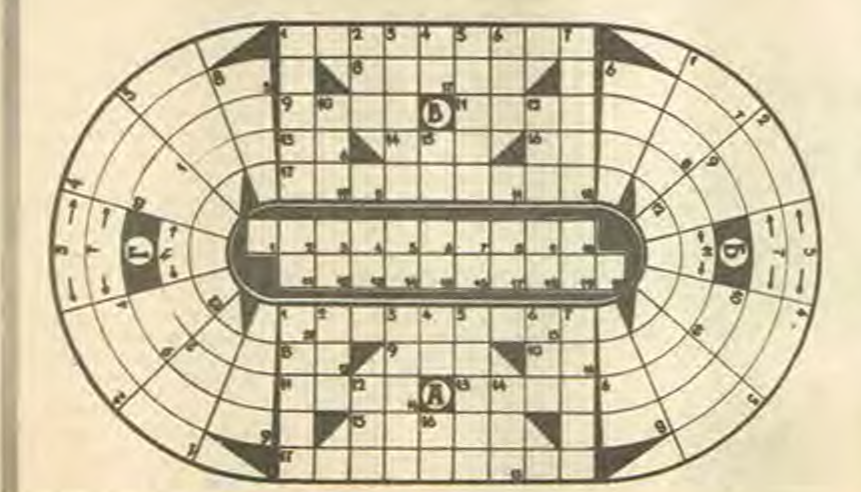
Световният шампион Борис Спаски е разностранен артист. В младежките си години с успех се занимавал с атлетика. Така на скок височ той преодолял летвата на см. Ленинградските тренъори предсказвали рекордни резултати в недалечното бъдещество, да не си губи мето с шахмат.

ФИШЕР И „СТАРИ“ ГРОСМАЙСТОРИ

Аржентинският гротмайстор Найгорф, шегувайки се, преджил да се организира мач на „срине“ гротмайстори Ботви (СССР), Найгорф (Аржентина), Шалберг (Швеция), Лилиен (СССР) и Флор (СССР) прои „младите“ Тал (СССР), Фиш (САЩ), Петросян (СССР), Лбарди (САЩ) и Гелер (СССР). Като научил за това, Фишер казал: „Защо мач? Аз ще им сеяс на едновременна игра.“

ТЕЛЕВИЗИОННИТЕ СПОРТНИ ПРЕДАВАНИЯ ПРЕЗ ОЧИТЕ НА КАРИКАТУРИСТА

КРЕСТОСЛОВИЦА „СТАДИОН“ - СЕКТОР „А“

I. ВОДОРАВНО: 1. Нашия лекоатлетка ветеран. 8. Презгодна. 9. Футболист на „Манчестер сити“ и национален отбор на Англия. 10. Приток на Дунав. 11. Писец от Ибсен. 13. Неизбегимост при холера. 15. Хищница, наричана още мачешка мечка. 17. Наш известен цигулар.

II. ОТВЕСНО: 1. Изтъкнат чешки дискохвърчач. 2. Холандски футболен отбор. 3. Писец от сарматски произход. 4. Инициалите на наши борец - бивш световен шампион. 5. Част от дърво (мн. ч.). 6. Наш ВУЗ. 7. Футболист от „Локомотив“ (Пг). 12. Един от митичните основатели на Рим. 14. Стрелбище. 16. Рабен резултат.

СЕКТОР „Б“

I. НАЛЯВО: 3. Подаване на топка. 7. Успоредство. 10. Пустиня в Азия. 11. Името на най-добрия футболист от световното първенство в Англия. 12. Корейска нарична единица.

II. НАЛЯВО: 3. Унгарски треньор по бокс. 7. Държавка в Азия с традиционни сили борци. 9. Порода. 11. Вид спорт.

III. ОТВЕСНО: 1. Гръцки футболен отбор. 2. Футболист на „Левски-Спартак“. 3. Луурдското число. 4. Името на спортен писател. 5. Марка шведски леки коли. 6. Марка полски микробуси. 8. Лъжливост, хитро излъчване при игра. 11. Инициалите на съветски спортист, световен шампион по модерен петобой за 1971 г.

известен в близкото минало лекоатлет от ГФР. 5. Дискохвърчач от ГФР. 6. Италиански баскетболен отбор. 8. Вид спортна лорка. 11. Инициалите на председател на Олимпийския комитет на СССР.

Задачата ви сега е да пренесете буквите от номерираните в долния десен зъл квадратчета в квадратчетата със същите числа, намиращи се в центъра на „старцията“. При правилно решение ще прочетете лозунг.

Димитър АТАНАСОВ

САТИРИЧЕН ФОТООБЕКТИВ „НЕ ГУБЕТЕ ГЛАВАТА СИ“

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: „А“ РЪГ - XIV КРЪГ

ЛОКОМОТИВ (СФ) - ЧЕРНО МОРЕ

В София:	16	12	2	2	26-12*
Във Варна:	15	3	3	9	9-20

АКАДЕМИК - ЕТЪР

В София:	2	0	1	1	2-4
Във В. Търново:	2	0	2	0	2-2

ЧЕРНОМОРЕЦ - ПЪСКОВО

В Бургас:	1	1	0	0	3-2
В Ямбол:	1	0	1	0	0-0

ТРАКИЯ - ЛЕВСКИ-СПАРТАК

В Пловдив:	20	9	5	6	18-16
В София:	21	4	3	14	23-42

ЧАРДАФОН-ОРЛ - ДУНАВ

В Габрово:	1	1	0	0	3-2
В Русе:	1	0	0	1	1-4

ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ“ - СЛАВИЯ

В София:	43	21	9	13	62-44
----------	----	----	---	----	-------

МАРЕК - СПАРТАК

В Ст. Димитров:	11	6	3	2	24-9
В Плевен:	11	0	3	8	11-23

БЕРОЕ - ЛОКОМОТИВ (ПД)

В Ст. Загора:	10	5	1	4	13-15
В Пловдив:	10	0	1	9	4-26

БОТЕВ - ЖСК-СПАРТАК

Във Враца:	1	1	0	0	2-0
Във Варна:	1	0	0	1	0-1

БАКЕТБОЛ: Републиканско първенство може на 25 Черно море - ВМФ, Лъсково - Черно море, Академик (Пг) - ВИФ, Славия - Левски-Спартак, Локомотив - Академик (Сф), ЦСКА - Балкан и на 28 Черно море - Черно море, Балкан - Локомотив, ВМФ - Славия, ВИФ - Лъсково, Академик (Сф) - Академик (Пг), ЦСКА - Левски-Спартак, Жени - на 24 ЖСК Спартак - ЦСКА, Перник - Академик (Сф), ВИФ - Черно море, Спортсмен - Локомотив, Левски-Спартак - Академик (Пг), Славия - Марича; на 27 Марича - Академик (Сф), ВИФ - Перник, ЦСКА - Спортсмен, Локомотив - Левски-Спартак и на 28 Черно море - ЖСК-Спартак, Академик (Пг) - Славия.

ВОЛЕЙБОЛ: Републиканско първенство може - на 26 Перник - ЦСКА, Септ. слава - Левски-Спартак, Арда - Славия; на 28 Перник - Левски-Спартак, Септ. слава - ЦСКА, Локомотив - Славия и на 30 Септ. слава-Академик; жени - турнир от 24 до 28 В София с участието на Левски-Спартак, Академик (Сф), Славия, ЦСКА, Локомотив и Перник.

ВСИЧКО СЕ РЕШАВА

ДНЕС

Ръкава от Николай ЦВЕТОВАТИИ

и върви да разгряваш. Ще видим...
 й бе запомнил тоя разговор.
 нищо е "... Но какво можеше да на-
 Сашка, щом до миналата седмица
 нието „спортна школа“ беше за не-
 окова далечно, колкото северното
 це, от което дойдоха с баща му и
 а му в тоя южен голям град? А в събо-
 то видя в часа по физкултура нескю-
 то му бягане, учителят повика Саш-
 юпитата:
 Искаш ли да посещаваш спортната
 а?

Те знам - обърка се Сашка, - може...
 ам, на себер, никой не му бе предлагал
 занимава сериозно със спорт. А и ня-
 нито спортна школа, нито тре-
 1. Учета се да карат ски в съседното
 це, на 15 километра от тяхното,
 училище кръстосваха с кърките
 възлия залув. Но така просто да
 п...

ашка се съгласи.
 Ето адреса. Ще отидеш в понеделник
 16 часа и ще търсиш треньора
 лав Сергеевич Лаго. Запомни ли?
 Запомних.

ет години...
 нес в Москва всички се пръснаха по
 радията, знамената на спортните
 ества, сякаш смазани от жегата,
 наха над празните трибуни.

дм Димич прескачаше празните
 и, притискаше с една ръка към копри-
 та си тенис-фланелка графичите на
 аето, готови да се смъкнат надолу по
 заобленото му коремче, а с другата
 де някъде зад гърба на Сашка.

На сянка, на сянка - развика се тре-
 ът, като видя, че не го разбират.
 ашка се засмя и отиде на сянка под
 усалата козирка.

апътеният Дим Димич седна до
 на пейката.
 Себе си ако не жалаш, поне мене
 иш. Пет пари за нищо не даваш. До
 та има два часа. Ще се опечеш на
 цето...

Лаго нямаше да разсъждава. Той
 га не губеше напрасно времето си.
 е да го затвори в прохладната събле-
 я и да остави някого на пост през

когато на оная, първата тренировка
 ка едвам влачеше крака след разгря-
 то, Лаго реши окончателно: не го
 и. Ала не го пропъди: съжали се над учи-
 я по физкултура на Сашка - нямаше
 да се състезава от името на училище-
 Лаго изпрати Сашка в средната груп-
 при Бегеретов.

Месец по-късно последва ново
 местване " и Сашка се озова при
 таренко. По-надолу нямаше къде. Дим
 ич се занимаваше с 12-13-годишните
 ета.

Друг би си отишъл. Като научи, че са
 рехвърлили при Титаренко, Сашка съ-
 збеси нос, реши да зарече всичко, но на
 ния ден почувствува, че не може без
 ната зала, без мириса на съблекалня-
 без превърналото се вече в набук очак-
 з на тренировката, когато го обзема-
 чувството на такава лекота и свобода,
 у се искаше да бяга, да бяга, да бяга...

- Ти поседи тук - прекъсна мислите
 Дим Димич, - а аз трябва да вървя при
 пона. Витя хвърля сега там.

- Разбира се... Аз съм тук. Вървете.
 По гърба на Дим Димич има тъмна
 уйка пот. Горещо му е. Но напрасно се
 вожу. „Всичко ще бъде красиво.“

Сашка подложил торбата под главата
 легна и затвори очи. Тихо е. Само някъ-
 отдолу долитат изстрелите на
 рбовите пистолети и виковете на
 цината запаянковци-ентузиаста.

Когато остана при Титаренко, той съ-
 приличаше на ентузиаст. Траньорът
 наеше какво да прави със Сашка
 Дим Димич е в спортната школа само
 половин година. В миналото ученик
 Лаго, той дойде да работи тук след
 титута. Да изгони тоя дангалак? Ще
 ат, че се е изплашил от трудностите
 лад е, а дори не е опитал. Затова той
 сна с ръка и започна да гледа на Сашка
 по на полезен баласт. Да се донесе щан-
 ла, да се съберат топките, да се подре-
 п препятствията - всичко вършеше
 шка.

И не се опъваше. Щом трябва - значи
 ябва.

На първите състезания в живота си
 шка едвам покри нормата за III разред.
 кой не очакваше повече от него. И Саш-
 почувствува това, когато, седнал на
 евата, дишаше тежко и кашляше
 пака, че нещо го пробождаше в самия
 бнак. И никой не дойде при него, не го
 ярави с първия резултат.

Затова пък добре виждаше как Лаго
 епереше над своите питомци, как по-
 ятелски и ласкаво ги поучаваше, как
 амателно следеше графика на бягането
 , как помагаше на скачащите да беле-
 т разстоянието за засилване...

На другия ден библиотекарката се из-
 рмози, докато търсеше на Сашка кни-
 за спорта и спортистите.

Какво прочете в тях - това беше не-
 я тайна, но никой не го видя повече да
 рви.

Отиваше на училище бегом. Връщаше
 пак бегом. По пазар - бегом. На тре-
 ровка - бегом. И чак след тренировка-
 , присвит в топлия въздух на автобуса,
 щаше как краката му бръмчат като
 леграфни стълбове. Дори сънуваше, че
 га.

Отдолу се чу:
 - Да се явят на старт финалистите
 110 метра с препятствия!

„Сорокин ще бяга“ - спомни си Сашка
 седна.

Мъничките фигурки долу клекаха при
 артовите блокчета. Изстрел-и се поне-
 ка към финала.

Чудесно бягат. Особено Сорокин. За не-
 го сякаш изобщо няма препятствия - ся-
 каш се извисява над пистата и след ня-
 колко крачки отново полита във въздуха,
 като почти докосва с ръка изпънатия на-
 пред връх на шпайка. Бегач по рождение.
 Няма нужда да тренира по цял ден...

А Сашка тренираше и от месец на ме-
 сец чувствуваше, че добива все по-голяма
 увереност, че всичко му става все по-
 естествено и лесно.

Тоя ден той бягаше по банката на пъ-
 тят и чантата с учебниците го блъскаше в
 гърба, тикаше го напред. Шофьорите на
 автомобилите, които го изпреварваха, се
 подаваха през прозорците и както обик-
 новено с ехидни усмивки му предлагаха да
 се качи. Сашка бягаше, без да им обръща
 внимание.

Изведнъж от „Москвич“ , който спра
 на банката, излезе Лаго и улови Сашка за
 ръкава. Заслуша се в дишането му.

- Отдавна ли бягаи?

- От половин година.

- Не те питам това. Днес отдавна
 ли бягаи?

- Вече четиридесет минути.

- А темпото?

- Не съм го променял.

- През цялото време ли? - неговичиво
 примижа Лаго.

- През цялото.

- Добре, довечера ще поприказваме. -
 И съвсем не небрежно, а с едва доловима
 усмивка Лаго го побутна към банката. -
 Бягаи!

Щяла вечер Сашка изгаряше от нетър-
 пение, Ярослав Сергеевич дойде в края
 на тренировката и го побеге към треньор-
 ската стая.

„Сега - мислеше си Сашка - ще ми
 каже: „Утре ела в моята група.“

Но вместо това Лаго отвори
 чантата си и сложи на масата една
 тетрадка.

- Виж какво, момко. Струва ми се,
 викаха ти Саша? Та виж какво, Саша, ти
 нямаш почти никакъв талант, а само от
 бягане ползата е малка. Това тук - тън-
 кият му пръст посочи тетрадката - е
 двегодишен тренировъчен план. Придър-
 жай се строго към него. Ще предупредя
 Титаренко.

И като забеляза разстроено лице на
 Сашка, разбра каква е работата.

- Недей да тъжиш. И без това сега не
 мога да те взема в моята група. Утре
 постъпвам в болница. Лекарите казват,
 че ще стоя там два-три месеца. Като из-
 ляза, ще видим какво можеш. А двегодиш-
 ният план е за всеки случай. Но не мисля...
 Всичко ще бъде красиво.

- Разбира се, Ярослав Сергеевич, та за
 три месеца аз...

- Не се хвали! Върви да се занимаваш!
 Лаго умря в болницата след един ме-
 сец.

Същия ден Сашка подвърза тетрад-
 ката с дебела хартия и като гледаше раз-
 крачения почерк на Ярослав Сергеевич,
 даде си дума да изпълни всичко, което
 тоя човек бе написал за него.

Бегеретов и Титаренко си поделеха
 групата на Лаго.

Дим Димич следеше тренировките на
 Сашка, сверяваше ги с тетрадката и вед-
 нъж се опита да поправи нещо в нея. Саш-
 ка издърпа тетрадката от ръцете му.

- Я го гледай - смути се Дим Димич, -
 та аз за твое добро...

- Няма нужда - тихо отвърна Сашка.

- Твоя работа - измърмори Дим
 Димич и викна на момчетата: - А вие
 защо стоите? Подреждайте гошеците!

...По радиоредбата тържествено съоб-
 щиха резултата на Сорокин. Сашка виж-
 даше как поздравяват крехкия момък, как
 фоторепортерите се трупат около него,
 а самият Сорокин още не вярваше в тия
 секунди, които бяха направили името му
 известно в цялата страна, размахваше
 дългите си ръце и се мъчеше да хукне наня-
 къде, сякаш още не е пресякъл финала и
 трябва да бяга...

Минаваше време и Сашка се чувству-
 ваше все по-уверен в силите си. Когато
 прилякаше със 100 килограма, вече не виж-
 даше пред очите си жълти кръгове, спо-
 койно въртеше над главата си тежките
 гири и бягаше, бягаше без умора по писта-
 та, в залата, по асфалта...

След една година стана първоиз-
 редник на волгоградския стадион. Не му
 достигнаха две десети от секундата, за
 да покрие майсторска норма. Титаренко
 щеше да се разплаче на финала.

- Ех, Саша, толкова вярвах, толкова
 се надявах. Работихме заедно - и извед-
 нъж две десети, две десети...

- Не се ядосвайте, Дим Димич, спом-
 нете си от какво започнах - отвърна Саш-
 ка, като едвам си поемаше гръх.

- Защо да си спомням... Жалко, че го
 няма Лаго. Щеше да се радва. Напи сме
 негови ученици...

Тоя ден Сашка не разбра какво иска да
 каже Дим Димич. В края на сезона не само
 „свали“ две десети, но и финишира с
 републикански рекорд. Тъкмо тогава про-
 четете във вестника една статия, в която
 неговият резултат се обясняваше с „ефек-
 та на Титаренко“, спомни си забравения
 разговор и се запъти към жилището на
 Дим Димич.

- Какво ще кажете? - без да поздравя,
 попита Сашка и подгаде вестника така, че

правилно - занарежда Титаренко.

- Щом са ви похвалили повече, отколко-
 то трябва, напишете опровержение - опит-
 а се да настолва Сашка.

- Има ли смисъл, Саша? Ние всички
 сме негови ученици. И твоят успех, и
 моят успех са негови успехи.

- Но излиза, че неговият успех е ваш...

- Защо говориш така, Саша? Не опрост-
 явай нещата. Нима не наблюдавах
 тренировките ти? Неговите настава-
 ления и завети, така да се каже? Но това
 не е най-важното. Треньорът, наставни-
 кът - ето истинската основа. Спомни си:
 той те прати при Бегеретов, а Беге-
 ретов - при мене. Но аз не те изгоних.
 Винаги съм вярвал в тебе. Помисли си!
 Скоро завършваш училище. А после какво?
 Мене ме викат на работа в Москва, в
 института. Ще отидем заедно, ти ще
 учиш, а аз ще те тренирам. За вестника
 не се тревожи - нали и те са хора, могат
 да объркат.

Сашка слушаше Дим Димич и не знае-
 ше какво да отговори. Всичко сякаш е
 правилно, но все пак има нещо. Какво?

По време на матурата Сашка тренира-
 ше най-уселено. Наближава мемориалът.
 Скоро е. След месец. След седмица. Днес.

Всичко се решава днес. Сашка добре
 знае това. След она разговор вестниците
 по-рядко пишеха за „ефекта на Тита-
 ренко“, но всяка страница с тая фраза ся-
 каш му бъркаше в очите, докато вчера
 най-после видя в списанието статия с из-
 вадки от тетрадката на Лаго. В левия
 въздух пишеше: „Д. Д. Титаренко“, а по-на-
 долу бе набрано с тлъсти букви: „Моят
 метод“. И Сашка се успокои. Разбра
 какво го е измърчвало тогава, в деня на раз-
 говора с Дим Димич: прегателството
 към Лаго, към паметта му, към вярата
 му в него, в Сашка.

Достатъчно. Той бягаше, за да
 покрива норми и да поставя рекорди, бя-
 гаше за себе си и за Титаренко, но днес ще
 бяга за Лаго. И ще бяга за последен път.
 След финала ще се раздели с Титаренко.

Той започна да тича по зеления правобъ-
 гълник на стадиона, за да завърши разгря-
 ването 15-20 минути преди старта.

- Не е ли раничко, Саша? - разтре-
 вожи се Дим Димич.

- Защо, време е - отвърна Саша и си
 помисли: „Наистина време е. Ако не му
 кажа днес, това ще е пълно прегателство
 към Лаго.“

След старта начело излезе Генин от
 ленинградския „Спартак“. Сашка не му
 даваше да се откъсне дори с един метър и
 дишаше право в тила му. Знаеше, че дишане-
 то му опъва нервите на Генин, който
 изгара от желанието да се отскубне напред.

Но това не е най-важното. Най-важното
 е да не изпусне момента, в който Генин
 рязко ще ускори темпото. Тъкмо тогава
 трябва да го изпревари. Иначе край. Ако
 успее да излезе пред него, никой вече не ще
 може да настъпне Сашка. Но и Генин е хи-
 тър. Забавя темпото, пуска Сашка да из-
 лезе напред. Ала ще има да взема. Рано е.

На виража, в началото на втората обик-
 колка Генин връщна и се откъсна напред.

„Не задминавай на виража!“ - такава бе
 първата тактическа заповед в тетрад-
 ката на Лаго. По-рано Сашка се чудеше -
 защо? А сега знае, че по тоя начин се губи
 много време.

Само да не се откъсне много. Отмина-
 ха виража. Гърбът на Генин започна да се
 приближава. Сашка бягаше спокойно.

„Всичко ще бъде красиво“ - спомни си
 той думите на Лаго.

Горещо е. Дори много горещо. Струва
 ти се, че въздухът не стига до гробовите,
 а застава на гърлото като гореца буца.

Генин започна да изостава. Добре.
 Трябва още малко да се увеличи темпото.

Дим Димич с изплашено лице викаше,
 колкото има сили:

- Какво правиш!? С три секунди изпре-
 варваш графика! Ще умреш на финала!

„Нищо. Всичко ще бъде красиво.“

Последната права. Някъде далече на-
 пред е лентата. Сашка затвори очи, а
 когато ги отвори, лентата беше все то-
 лкова далече. Струваше му се, че бяга на
 място. Заг гърба му тежко дишаше
 Генин.

„Всичко ще бъде красиво. Всичко ще бъ-
 де красиво.“ Само краката не го слушат.
 Пред очите му подскачаше лентата и
 бавно пълзеше към него. Ето я - набли-
 жава, наближава...

И когато го нея оставаха няколко крач-
 ки, Сашка чу как единият му шпайк за-
 качи левия крак.

Пистата се изправи отвесно. Той я ви-
 дя пред себе си - червена, разчертана с
 бели линии, устремила се към лицето му.
 Сашка се удържа като по чудо и после па-
 на върху лентата, но успя да запази глава-
 та си, когато пистата го удари по рамо-
 то, както камуионът удря заляпалия се
 пешеходец...

Той седеше на тръбата и дишаше тежко
 - както в деня на първия си старт.
 Седеше, безсилен да се изправи пред насо-
 чените обективи, безсилен да тисне ръ-
 цете, които се протягаха да го поздра-
 вят.

- Движи се, Саша, движи се... - оби-
 калаше около него Дим Димич и му се
 обръщаше към Сашка, му отговаряше на
 репортерите. Сашка го гледаше. „Нека
 обикаля.“

Не можеше да събере мислите си: прече-
 ше му силната болка в рамото.
 Той беше спечелен, беше спечелен сре-
 щу Дим Димич, но най-важното, най-
 трудното е напред. И е почти невъзмож-
 но да го направи, както и да подобри
 световния рекорд. Невъзможно ли?
 Невъзможно... Не... „Всичко ще бъде
 красиво.“

Илюстрация от Дамин ДИМИТРОВ

екран

Джеки Стюарт - световен шампион по автомобилите за 1971 г., с лавровия венец на победата. Долу: Така изглежда състезателната кола „формула 1“, четете на стр.11)

1 В амстердамския музей ще бъде поставена восъчна фигура на холандеца Антон Гуйзинк - абсолютен световен и олимпийски шампион по джудо. Английската скулпторка Лин Крамер внимателно измерва пропорциите на гиганта.

2 Въпреки съществуващите правила и традиции конгресът на Международната федерация по шахмат даде гросмайсторско звание на 18-годишния съветски шахматист Рафаел Ваганян, който нямаше дори титлата международен майстор. Това високо признание бе получено от Ваганян благодарение на блестящата му победа по време на международния турнир във Върнячка баня.

3 Така изглеждат проектите за екипировката на австрийските скиорки, които ще участват в Салоро.

4 Шьонмакер бележи втория гол във вратата на „Динамо“ (Букурещ). Така футболистите на холандския „Фейенорд“ се класираха за четвъртфиналите.

5 Това не е космическа ракета, а лодката на англичанина Грант Мортън, която със скорост 70 мили в час бе изхвърлена от една вълна и направи пълно салто, преди да падне отново във водите на езерото!

6 Младите негърки от африканското племе бурунди са облекли празничните си премени и тръгват в очакване, докато момците се състезават в стрелба с лък и скокове. Победителят има право да си избере най-хубавата от тях за жена...

